

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 23. januarja 1936

Štev. 3.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrlet 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Moj mladi prijatelj

Moj današnji članek bo posvečen enemu mojih mladih prijateljev. Posvečen bo mlademu človeku, ki ni bogat ne slaven in se ni rodil v mehkih perncah, v razkošju in brezdelju. Članek bo o mladem človeku, kakršnih je morda na stotine in tisoče in milijone na tej zemeljski obli. Toda nekaj je na tem mladem človeku, kar pri preminih pogrešamo, nekaj nevsakdanjega; in baš o tem bi hotel pisati.

Ne bo senzacija, kar bom napisal, le dopolnilo bo člankom, ki sem jih že priobčil na tem mestu. Dopolnilo člankom, ki sem jih napisal o spopadanju poštenosti, človeške časti, marljivosti in volje; primer bo, kako človek z močno voljo prežene vsakdanjo enoličnost življenja in mračne poglede na svet, če ima vero v boljšo in lepšo bodočnost.

Moj mladi prijatelj je natak. Danes mu je okrog 20 let. Tam nekje iz hribov je pred petimi ali šestimi leti prišel v Ljubljano; prišel je z željo, da se izuči kake obrti, da si ustvari vsaj za spoznanje boljše življenje, kakor ga imajo njegovi oče, bratje in sestre. Prišel je v Ljubljano, kakor pridejo mnogi drugi mladi ljudje; z mnogo volje, a z malo denarja. Nu, denar pač ni glavno. Koliko bogatašev je že propadlo in koliko siromakov je že uspelo v trdem življenjskem boju!

Mnogo mladih ljudi je prišlo v Ljubljano, ki so se prav tako kakor ta dečko izučili kake obrti in si danes sami služijo svoj kruh. Od teh ljudi se razlikuje moj mladi prijatelj v tem, da v cilju, ki ga je dosegel, še ni videl izpolnitve svoje naloge. Njegova pota vodijo dalje, so težja, terjajo mnogo močne volje, mnogo potrpljenja; zato se mora tudi marsičemu odreči.

Ondam me je moj prijatelj iznenadil z izjavo, da se uči nemščine. Na moja začudena vprašanja mi je odgovoril skromno in brez domišljavosti. Mislil sem, da se je bil šele pravkar začel učiti, toda iznenadil me je že v drugo: do danes se je namreč naučil že 4.000 nemških besed. Recel in piši: štiri tisoč besed! (Štiri tisoč besed je mnogo, če pomislimo, da rabi navaden angleški pristavniški delavec v svojem govoru komaj 400—600 besed.)

Občudoval sem ga in mu čestital. Vzel sem v roke neki nemški časopis in ga izpraševal besedo za besedo, da bi videl, ali drži, kar pravi. Znal je vse. Redkokje se je zmotil, včasih se ni mogel takoj spomniti, redko je zamenjal dve sorodni besedi. A komu se ne bi to pripetilo?

Ze tretjič me je iznenadil, ko mi je povedal, da ima posebne ure iz nemščine. Ta mladi človek, natak, ki vas vedno, ko stopite v kavarno, tako ljubivo pozdravi; ki vas tako vljudno vpraša, s čim naj vam postreže; ta človek, ki po vašem odhodu pospravi mizo, odnese skodelice in spravi onih 50 par, ki ste mu jih pustili na plačnjo med ogorki in pepelom — ta mladenič si plača posebne ure sam.

Vedno sem vesel, kadar vidim mladega, pa tudi starejšega človeka, ki stremi k izpopolnjevanju, ki si hoče izboljšati življenje, skratka človeka, ki z vsem svojim bitjem teži po tem, da bi bil popolnejši od drugih.

Razveselilo me je pripovedovanje tega mladega prijatelja, ki ni bogat ne slaven, ki je prišel tam nekod iz hribov, kjer je revščina doma. Veselilo me je pripovedovanje tega mladega človeka, ki z vedrim čelom gleda v bodočnost in se predobro zaveda, da se mora boriti, če hoče kaj doseči, da se mora zato tudi marsičemu odreči, čemur se njegovi stanovski tovariši ne odpovedo radi.

Čestital sem mu k dosedanjemu uspehu in mu želel, da ostane tak tudi v bodoče. Da ostane pošten in ponosen, skromen in uslužen. Pripomnil sem mu, da tudi v bodoče svoj denar tako dobro naloži v izpopolnjevanje svojega znanja, kakor ga je do zdaj naložal v učenje nemščine.

»Samo to mi je težko,« mi je rekel, »da imam tako malo prostega časa za zasebno izobrazbo, in vendar, koliko me še čaka! Vsaj še enega jezika se moram naučiti, ker bi šel rad v svet, da bi videl še druge kraje in spoznal še druge ljudi.«

Ali se vam ne zdi, da so besede mojega mladega prijatelja res vredne, da jih napišem? Ali se vam ne zdi, da bi se mnogo mladih inteligentov, srednješolcev, pa tudi visokošolcev moglo iti učiti k mojemu mlademu prijatelju? K človeku, ki nima ne srednje ne visoke šole, k človeku, ki gre vsak dan šele ob dveh ali treh zjutraj k počitku, k človeku, ki vzlic temu najde dovolj časa za svojo izobrazbo. Haka

† Kralj Jurij V.

Angel smrti nad Angleško

Pričujoči članek je bil že postavljen, ko je prišlo poročilo, da je kralj Jurij V. izdihnil: v torek ob 1. zjutraj je umrl »prvi angleški gentleman«, vladar največjega imperija sveta. Umrl je le nekaj dni za največjim sinom svojega naroda, genijem, ki je kakor nihče drugi pomagal graditi veličino njegovega imperija: za Rudyardom Kiplingom, največjim pesnikom sedanjega veka. Slava velikima pokojnikoma!

Ljubljana, 20. jan.

Veliki ljudje stoje na d velikimi dogodki. Zato so zadnje dni stopili v ozadje dogodki v Abesiniji, celo velika Grazianijeva zmaga nad rasom Desto — prvi večji italijanski uspeh v dosedanjih vojni — je splahnela pred prhutanjem angela smrti, ki plava nad gradcem angleškega kralja.

Kralj Jurij V. umira. Angleški narod je najdemokracijejši na svetu. Anglija je zibelka človeških in državljanskih svoboščin, kakršne so po trditvah republikancev doma le v ljudovladah. In vendar je francoska republika vzlic vsej svoji demokratičnosti Bastilja reakcionarstva v primeri z angleško monarhijo. Angleškemu narodu je vladar simbol veličine imperija, a nič manj mu ni simbol veličine najdragocenejšega, kar premore človek na tem svetu: osebne svobode.

Zato je za Angleža njegov kralj tako nedotakljiv, zato te dni prostorni imperij tako trepetava v tesnobi, ko prisluskuje lakoničnim poročilom iz sandringhamskega gradiča. Anglež je lahko še tako zakrknjen republikanec: kadar sliši kraljevo ime, skopni njegovo republikanstvo v katedersko teorijo; v praksi je vsak Anglež monarhist.

Kralj Jurij V. je bil že leta 1928 smrtno nevarno bolan; nekateri veliki listi so takrat celo preneli objavljeno njegovo smrt. Morda bo takrat, ko bodo te vrstice izšle, že dopolnjena njegova pot; žal je mnogo manj verjetno kakor pred 7 leti, da bi 70letni vladar prestal hudo bolezen. Naj nam bo vzlic temu dovoljeno upanje; ko

General Graziani,

vrhovni poveljnik italijanskih čet v južni Abesiniji, ki so te dni pri Dolu prizadejale vojski rasa Deste občuten poraz in prodirle več ko 200 km v osrčje južne Abesinije.

Dvojna žalost na Angleškem

† Kralj Jurij V.

oče angleškega naroda

† Rudyard Kipling

genij britanskega imperija

Kriza francoske vlade

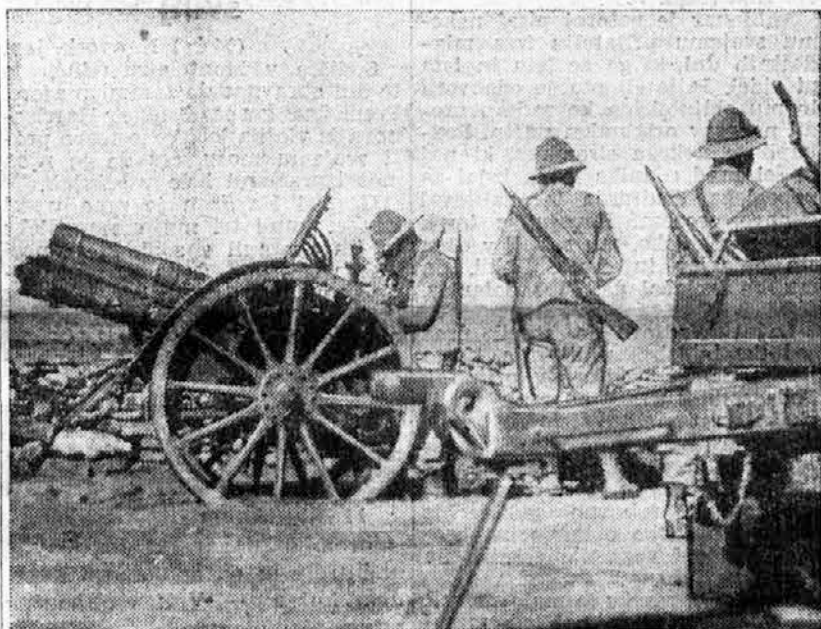
Italijanska zmaga v južni Abesiniji

prhuta angel smrti nad kraljevskim gradom ob Temzi, čutimo še posebno mi Jugoslovani, ki nam je nenadomestljiva izguba lastnega kralja še danes v pekočem spominu, z velikim angleškim narodom v njegovi bolesi.

Par dni preden se je poslabšala bolezen kralja Jurija, je zadel angleški narod krut udarec: umrl je njegov največji pesnik in književnik, Rudyard Kipling.

Ženeva brez dveh

V Ženevi se zbirajo državniki. Ze dolgo napovedano zasedanje Zveze narodov se začneja. Toda to pot ni pravega razporeženja. Na dnevnem redu sta samo dve točki: 1. italijansko-abesinska vojna in prepoved izvoza petroleja v Italijo in 2. sovjetsko-urugvajski incident zaradi izгона sovjetskega poslanika iz Urugvaja. Druga točka ima v luči najnovejših političnih do-

Slička z abesinske fronte

Italijansko težko topništvo v vojni pripravljenosti.

Na tem mestu nismo vajeni pisati posmrtnic; kot kulturni kronisti smo se pa vendarle dolžni vsaj s par vrsticami spomniti moža, ki je toll neločljivo zvezan z veličino svoje domovine.

Kiplinga so nazivali »pesnika imperija«. Ko je pred 50 leti napisal svoje prve pesmi in novele, so Angleži nehote prisluhnili. Ko je izdal »Preproste zgodbe z gričev«, »Džunglo«, »Kima« in »Tri vojake«, je ves anglosaški svet zavravan ostrmel: zakaj šele Kipling je Angleže naučil ljubiti njihovo prostrano domovino, šele njegova dela so vsadila v srca njegovih rojakov oni neizmerni ponos, ki ga čuti sleherni angleški državljani do slave in mogočnosti britanskega imperija.

Kiplinga poznamo pri nas samo kot romanopisca. Njegove pesmi so morda še večje od proze. André Maurois je napisal ob njegovi smrti, da je z njim umrl »največji pesnik sedanjega veka, edini, ki se je vreden postaviti v isto vrsto s Homerjem in Dantejem. Ni ga dela, ki bi nazorneje od njegovega pokazalo vso brezdanjost prepada, ki deli genij od talenta«.

V sedanjih dobi zmedenosti pojmov, vrenja duhov in propadanja značajev je Kiplingovo delo vsakomur, kdor si je ohranil kolikšnej volje do poštenosti, še posebno v uteho in zadoščenje. Tudi tebi bo, dragi čitatelj; in čeprav nisi do danes še ničesar bral o tem velikem možu, čeprav nisi morda niti njegovega imena še čul, si boš vendarle zapisal v glavo in srce vzvišeno misel, ki jo je Rudyard Kipling položil v tri velike stihe:

Če doživiš Zmago ali Poraz,
In znaš obema enako pogledati v obraz:
Takrat šele, sin moj, si pravi mož.

Novi kralj Edvard VIII.

dobrim mesecem. Prvič zato, ker se je Italija med tem do dobrega oskrbela s to velevažno surovino in je vsaj sedem mesecev neodvisna od uvoza, drugič pa zato, ker nimata danes ne Eden ne Laval tistega poudarka v svojih zahtevah, kakor sta ga imela še pred par tedni.

Eden ni mogel iti z borbenim razpoloženjem v Ženevo, saj je moral vsak trenutek pričakovati, da ga bo smrt njegovega vladarja poklicala nazaj v London. Ze to je moralo njegovi tezi odbiti vso ost. Italijani so se na to zanašali in se niso vračunali.

In Laval? Z vso svojo diplomatsko spretnostjo je komaj, komaj rešil svojo vladu vsaj za teh par dni, dokler se ne končajo ženevske razprave. Zato je prišel v Ženevo že zaznamovan, le še kot formalni zastopnik Francije; po vrnitvi v Pariz je neizogibno njegova prva pot v Elizejsko palačo, da izroči predsedniku republike ostavko svoje vlade.

Zasedanje sveta Zveze narodov poteka torej to pot v znamenju dveh, ki ju tako rekoč ni: Edena in Laval. V takšnih okoliščinah iz Ženeve ni pričakovati razodetja. Dogodki gredo svojo pot, ljudi pa ni, da bi jim jo kazali.

Laval obsojen

Kdor ne pozna francoskih političnih razmer, ne razume, zakaj bo Laval te dni odstopil — zakaj bo moral odstopiti. Saj vendar ni doživel niti ene nezaupnice v parlamentu, saj je vendar vodil zunanjo in notranjo politiko v skladu z vsemi strankami, ki so sodelovale v njegovi vladi — pa vendar?

Odgovor je preprost: volitve so pred vrati! Radikali, najmočnejša meščanska stranka francoskega parlamenta, so podpirali Laval, le pod silo razmer. Njihova politika sili na levo, Laval je bil pa zastopnik sredine s tendenco na desno.

Nadaljevanje na 8. str.

Priprave na egiptsko-libijski meji

Zaradi napetosti v Sredozemskem morju se tako Italijani v Libiji kakor Angleži v Egiptu mrzlično pripravljajo, da jih ne bi dogodki presenetili. Libijsko-egiptska meja se začneja počasi spreminjati v vojaško taborišče. — Naša slika kaže egiptске čete pri vajah v puščavi.

DELAVKE SPREJMEMO!

Oglas v pariškem listu in njegov nepričakovani uspeh

(Qm) Pariz, jan.

Na obljudeni Wagramski aveniji v Parizu ima monsieur Jean-Baptiste Carraby svoje podjetje, izdelovalnic avtomobilskih karoserij. Monsieur Carraby šteje že sedemdeset let, pa vendar temu še zmerom krepko sam šofira.

V hiši, kjer domuje gospod Carraby, se šopiri tudi neki variete: »Folies-Wagram« je njegovo blagovno ime. Ondaj je ta variete dal v liste nedolžnih oglasov (»Delavke sprejememo!«) in iz te vsakdanjosti se je rodila kolobocija, kakršne tudi v milijonskem Parizu ne doživlje vsak dan.

V središču te kolobocije je prav po nedolžnem padel dični monsieur Jean-Baptiste Carraby.

Več ko 300 žen in deklet se je odzvalo na usodni oglas. Tri sto nezaposlenih je stalo v dolgi vrsti pred »Folies-Wagramom« in se potezalo za tistih par služb, ki jih je obljubljal variete. In tedaj je nesreča hotela, da je monsieur Jean-Baptiste Carraby zavril svoj bleščeči šestdesetletni avto baš pred vhodom v grešno zabavišče. Sam vrag vedi, kako se je zgodilo: ali je monsieur Carraby prenapel zavil okoli opla in v tej naglici ni opazil zbrane množice, ali mu je zadržala roka za krmilom, ali ga je pa razsrdil ženski kordon pred »njegovo« hišo: bodi že kakorkoli, Carraby je trčil v dekle, uslužbenko varieteta, ki je spuščalo kandidatke drugo za drugo v ravnateljevo pisarno.

Da ste videli, kakšen vrišč je takrat vstal iz 300 glav množice — da jim ni bilo do smeha, ko so tam čakale na negotovi kruh, si lahko mislimo. Kakor bi trenil, so se zgrnile okoli leskečočega se »buržujskega« avtomobila in vpile in grozile in mahale s pestmi, da je postalo gospodu Carrabyju kar tesno pri srcu.

Toda monsieur Carraby si je v takšni stiski znal pomagati: pritisnil je energično na plinski vzvod in pogнал. Kakor bi trenil, je ležalo nadaljnjih osem žrtev na tla. Zato je pa v ostalih 292 tem nevarneje zavrelo. Zasmrdelo je po linčanju.

Takšen občutek je imel tudi monsieur Carraby. Zato je še odločneje pritisnil na plin in molil na tihem, da bi se vendar že rešil iz razbesnele trope Amazonk.

Krik in vik je privabil prometnega redarja. Jadro je prihitel in z bistrim očesom pri priliki izpregledal položaj: energično je segel v avto in zgrabil monsieurja Carrabyja za roko. Toda slabo je poznal svojo žrtev, če je mislil, da bo tako poceni opravil. Monsieur Carraby ga je, ne bodi len, krepko vgriznil v roko postav — in število žrtev je naraslo na deset.

Na Carrabyjevo nesrečo pa redar ni obležal knock-out. Nego se je ječel pobral in jo ubral k najbližnji stražnici, da pove, kaj je doživljal. Tam so zborni skup celo četo policajev in jo poslali nad nevarnega starca. In da bo monsieur Jean-Baptiste Carraby varen pred Amazonkami, le-te pa pred njim in redarji pred obojimi, so sedemdesetletnika kratko

Milijonar in njegov dvojniki

Tragikomična povest o 25 let starem uboju in pokori zanj

(Ji*) Newyork, jan.

Leta 1910 sta se vozila dva mladeniča s čolnom po Hudsonu. Oba sta bila zaljubljena v isto lepo mladenko in vsak izmed njiju je bil seveda v srcu prepričan, da deklet le njega ljubi. Bog sam si ga vedi zakaj sta se prijatelja tisto usodno uro sporekla. Pričela sta se obdelavati s pestmi in čoln se je prevrnil. Toda vročekrvneža ni sta odnehala, temveč sta kar v hladni vodi nadaljevala dvoboj, dokler ni eden izmed njiju utonil. Zmagovalec je seveda pobegnil in se potikal od tistega dne po širni Ameriki. Doživel je marsikatero pustolovščino in se naposled pretotkel do Južne Amerike.

V Rio de Janeiru je našel delo na neki kavni plantaži. Sprva je bil navaden delavec, prav hitro je pa napredoval v nadzornika. Kmalu si je prihranil toliko denarja, da si je kupil lastno plan-tažo. Kasneje so se mu posrečile prav ugodne kupčije in tako je kmalu obogatel.

Wedford bi bil lahko srečno in zadovoljno živel, če bi ga ne bil moral spomniti na pretekle dni. Tako po smrtni nesreči na Hudsonu ga je sodišče v odsotnosti obsodilo zaradi uboja na dosmrtno ječo, zakaj v njegovem begu je videlo priznanje. Ta obsodba mu ni dala miru. V srcu je bil prepričan, da ni ubijalec, temveč da je prijatelj v silobranu potokel. Kljub svojemu bogastvu in srečnemu zakonu — deklet, ki je bilo posredno krivo pogubonosnega dvoboja, je postala njegova žena — Wedford ni mogel biti srečen, dokler mu je obsodba težila vest.

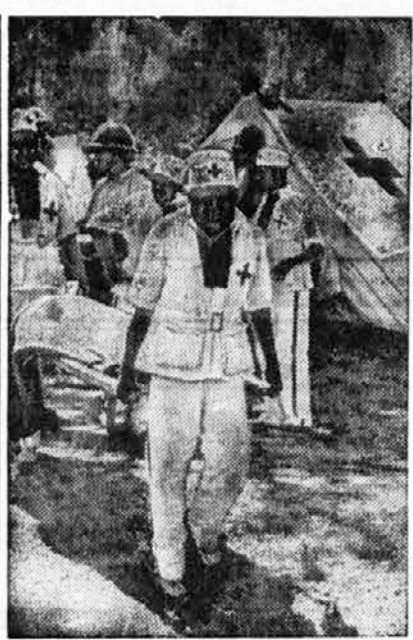
Milijonar je zatorej pisal neke-mu svojemu prijatelju izza mladostnih dni, ki ga že leta in leta ni videl. Prijatelj mu je odgovoril in mu obljubil, da bo zavezo uredil na prav originalen način. Podkupil je nekega siromaka, ki naj bi šel pred sodnike in se izdal za pobeglega Wedforda ter zahteval obnovo procesa. Revezu je kupil gosposko obleko, mu stisnil v dlan sto dolarjev in mu obljubil, da mu bo izplačal še 2.000 dolarjev, če se bo zaveza dobro končala.

Lažni Wedford je stopil pred sodnike in izbral litanije, ki ga jih je naučil Wedfordov prijatelj. Toda sodnik ni bil od muh, pa je ubežniku temeljito izprašal vest. Ko ga je izpraševal o podrobnostih usodnega dvoboja, je začel revež jecljati. Proces se je zanj neugodno končal: vrhovno sodišče je prvotno obsodbo potrdilo in obsodilo Wedfordovega namestnika na dosmrtno ječo.

To je bilo revežu le malo preveč. Za 2.000 dolarjev pač ni maral prodati svoje svobode! Zahteval je, naj ga odvedejo h kazniškiemu ravnatelju, in temu je povedal vse po pravici. Seveda so ga takoj iz-

se v malo aretirali in ga odpeljali s seboj.

Deset ranjencev, žrtev enega samega moža, in še starčka povrh. Takšna je bilanca nedolžnega oglasa: »Delavke sprejemmo!«

Angleški Rdeči križ v Abesiniji

Abesincem hudo primanjkuje zdravnikov in bolničarjev. Zato jim je več držav poslalo svoje ljudi na pomoč. Na naši sliki vidimo prizor s postaje angleškega Rdečega križa blizu Hararja v južni Abesiniji.

pustili in sodišče je naprtilo proces Wedfordu in njegovemu prijatelju.

Poklicalo je pravega Wedforda na zagovor, njegovega prijatelja pa je obtožilo zaradi potuše. Izpuščen revež je pa tožil Wedfordovega prijatelja za odškodnino 2000 dolarjev, toda ta se je uprl, meč, da je plačane svoje vloge pred sodiščem tako klavirno igral, da je ves proces zalagal. In na koncu koncev se bo moral tudi revež sam zagovarjati zaradi prevare oblasti.

Ločitev zakona zaradi svinj

(X) Ce) Newyork, jan.

Sodišče v Montclairu (USA) je te dni obravnavalo zanimivo afero. Premožna gospa Bridget Harrisonova je vložila ločitveno tožbo proti svojemu možu, češ da je njen mož izpremenil hišo v svinjak.

Gospod Harrison je pred tremi meseci kupil tri majhne prašičke in jih nastanil v sobi, ki je prej služila za salon. Žena tega ni mogla prenašati. Opominjala je moža, naj da svinje iz hiše, toda mož ni hotel o tem ničesar slišati.

Sodišče je zakon ločilo in obsodilo moža na vzdrževalnico.

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremija denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršiti vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles: Hclandija: št. 1458-66. Ded. Dienst: Francija št. 1117-94. Paris; Luxemburg: št. 5967. Luxemburg. Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Nove srajce so okužile zdravnika

Pet milijonov din odškodnine za neozdravljivo kožno bolezen

(G. e.) London, dec.

Neki avstralski zdravnik je tožil ugledno tovarno perila, ker mu je dobavila srajce iz takšnega blaga, da je dobil od njih nevarno kožno bolezen.

Dr. Rihard Torold Grant, zdravnik iz Adelaide v Avstraliji, terja od tovarne Johna Martina 20.000 funtov (5 milijonov din) odškodnine, ker je našel od dobavljenega perila tako hudo kožno bolezen, da je še sam ne more ozdraviti, čeprav je zdravnik. Ker zaradi te kožne bolezni ne more opravljati zdravniškega poklica, je torej brez službe in misli, da ima pravico terjati od tovarne tako visoko odškodnino.

Tri avstralska sodišča so že premlevala to afero. Sodniki so zasliševali celo kopico tekstilnih strokovnjakov, zdravnikov in kemikov, toda poslednja in najvišja avstralska instanca mu je prisodila samo 2.350 funtov odškodnine. Zdravnik dr. Grant seveda s tako razsodbo ni bil zadovoljen, zato se je zatekel po pravico k londonskemu vrhovnemu sodišču.

Proces je trajal tri tedne. Sodišče je spet zaslišalo strokovnjake tekstilne industrije, zdravnike in kemike in še mnogo prič. ki so potrdile zdravnikovo obtožbo.

Zadeva se je za zdravnika ugodno razvijala. Pet londonskih odvetnikov, ki so zagovarjali angleško tovarno, je ponudilo dr. Grantu 10.000 funtov odškodnine in to priznanje je dr. Grant podžgal, da ni odnehal od svoje terjatve.

Strokovnjaki so na sodišču soglasno izpovedali, da zadene vsa krivda tovarno perila, zakaj nedvomno je dokazano, da je bila tkanina preparirana s neko nečisto snovjo, ki je povzročila strašno srbečico in hudo kožno bolezen.

Dr. Grant je v dokaz svoje trditve poslal sodišču še tri neoprane in nerabljen srajce, ki so jim strokovnjaki takisto dokazali škodljivost.

Naposled je sodišče obsodilo tovarno Johna Martina na plačilo 20.000 funtov šterlingov odškodnine, povrh vsega pa še na plačilo vseh sodnih stroškov. Tovarna se zoper odločbo angleškega vrhovnega sodišča ne more več pritožiti.

Angleški listi trde, da ni še nikoli nobena angleška tovarna doživela tako velike kazni.

SLIKAR IN KRITIKA

Neki časnika je prosil nemškega slikarja Trübnerja, naj mu poda svojo sodbo o kritiki slikarstva. Trübner se je izmikal, češ da na tako vprašanje pač ni lahko odgovoriti; hotel bi malo razmišljati in bo uredništvu rajši poslal pismen odgovor.

»Dobro,« je rekel žurnalist. »Pa mi recite vsaj svoje osebno mnenje o kritiki.«

»Kaj naj vam rečem? Nepopolne kritike me puščajo hladnega, pohvale mi pa laskajo — kakor laskajo vsem mojim slikarskim tovarišem.«

Zanimivosti z vsega sveta

Znameniti cirkus Kludski je popolnoma propadel. Društvo za zaščito živali v Brnu je moralo prevzeti oskrbo njegovih živali in cirkuskega zverlinjaka.

Najmlajši angleški poslanec je 22-letni William Waldorf Astor iz znane družine angleških politikov. V angleškem parlamentu sedi z njim nič manj ko pet njegovih bližnjih sorodnikov: oče, mati, lord in lady Astor, stric major Astor in dva zeta.

Angleške tovarne čevljev so uvedle zanimivo novost. Mnoge dame niso marale kupovati novih čevljev, ker izmučijo noge. Praktične angleške tovarne so zdaj najele več mladih dam, da bodo čevlje nekoliko izhodile, šele potem naj bi jih kupile dame z občutljivimi nožicami.

Charlie Chaplin igra v filmih vedno vloge siromakov in postopavev. V resnici pa ni tako ubog. Njegovo imetje cenijo na 5 milijonov dolarjev (250 milijonov din).

Miško Micky mislijo dati zavarovati, a ne pred smrtjo ali nesrečo, temveč pred izgubo popularnosti. Njen oče, Walt Disney, je vprašal zavarovalnico, ali bi to šlo. Hotel bi svojega »otroka« zavarovati za en milijon funtov (250 milijonov din). Zavarovalnica bo stvar še proučila.

Dvoboj s topovi. Dva perujska častnika v Ljmi sta si napovedala dvoboj s topovi. Topova so postavili 800 metrov vsakebi. Oba sta morala sprožiti po en strel drug proti drugemu. Dvoboj se je končal brez žrtev, ker noben strel ni zadel.

Več od samih Kitajcev ve o Kitajski japonski general Kenji Donharia, japonski »polkovnik Lawrence«. Star je 52 let in velja za enega izmed najlokavejših japonskih častnikov.

800.000 avtomobilskih nesreč je bilo lani v Ameriki. Terjale so 26.000 smrtnih žrtev. Da to strašno število vsaj nekoliko omeje, so zdaj v Kaliforniji izdali nov prometni zakon. Kdor zakrivi nesrečo, mu vrhu vsega za več mesecev zaplenijo avto.

Počitek po kosilu povrh je uvedel neki londonski restavratr, da privabi novih gostov. V moderno in udobno urejeni sobi z eno posteljo se gost lahko v miru odpočije, le natakarku poprej naroči, kdaj naj ga zbudi.

Illetni fant književnik: takšna je najnovejša londonska senzacija. »Možu« je ime Robert Holland, napisal je pa prav dobro pravljico o princih in princesah. Dečko je videti neverjetno nadarjen.

Iz hotela zapor so napravili v ameriški državi Georgiji. Tja pošljejo jetnike, ki v ječi zbole in jim je potrebna nega.

Svojo hčer je prodal na javni dražbi župan ameriškega mesteca Burry-Mountains (Alabama), da reši svoje mesto finančnega poloma. Za lepo 18letno dekle je neki bankir ponudil 75.000 dolarjev in se je še tisti dan poročil z njo.

Detektiva iz žepa je nekdo ukradel v Barceloni 500 peset. Siromak ne ve, kam bi se del od sramote.

Originalno reklamo si je izmislil neki pariški restavratr. Nasproti postaje St. Lazare je postavil veliko reklamno desko s slikovitim popisom, kako pride morska plima vse do njegove kavarne: zato, pravi, se pri njem zmerom dobe sveže morske ribe in raki.

Senzacija v Newyorku

Napisal F. Kögl

Junijsko solnce sije nad Newyorkom. V stanovanjih se od vročine kuhajo ljudje, v pisarnah in trgovinah vlemesta si brišejo pot s čela. Vse zbiti smo sedeli v uredništvu in najboljše šala nam je pričarala komaj len nasmeš na usta.

»Halo, Ferry, k šefu!« je nežno poklicala telefonistka iz telefonske celice.

Šef je bil na las podoben kakšnemu starejšemu ljubimcu predmestnega teatra; osivela senca so ga delala pa kar simpatičnega.

- »Vroč, kali?«
- »Yes.«
- »Newyork spi.«
- »Yes.«
- »Zbuditi ga moramo!«
- »Yes.«
- »Z neko senzacijo.«
- »Yes.«
- »John Krokot umira.«
- »Krokot?«
- »V sanatoriju Madison. Če mi do 17. ure sporočite, kakšna bo

njegova oporoka, mi lahko izpustite iz žepa 50 dolarjev.«

Teh 50 dolarjev, Krokot in ta prešmentani sanatorij so se kar mešali po moji trdni glavi. Četrtr ure kasneje sem ves prepoten skočil pred sanatorijem iz avtomobila, povprašal prvega človeka, ki sem ga srečal, ali je John Krokot že umrl, dobil v odgovor skomig z rameni in se zaletel v nekega strežnika, ki je vedel vse mogoče o Johnu Kroketu.

»Krokot? Že štiri dni umira. Zdaj se pa zdi, da se mu vendar nekam mudi. Prav tam gresta oba notarja s primarijem v njegovo sobo.«

Kakor od strele zadet sem strgal dobremu možu belo haljo s telesa, mu stisnil dolar v roko in stekel za gospodo.

Primarij je odprl vrata in med tem ko sta notarja stopila v sobo, sem se neopazeno zmuznil v bolniško sobo in se skril za špansko steno.

Tam torej na postelji je ležal ta skrivnostni Krokot, plavalas, z veliko in podolgovato glavo, v obraz bled ko vosek... Dvoje črnih oči je žarelo s poslednjim ognjem...

Sleheri newyorški pobal in je

vedel, da je temu milijonarju štirideset let, da ni že od svojega dvajsetega leta niti besedice črhnil, da ni nikoli telefoniral, pa si je vendar ustvaril štirinajst veletrgovin.

Pri moji veri, bila je senzacija, da se je v smrtni uri odrekel svojemu molku. Vse kar je rekel, je bilo tako jedko, da se mi je zdelo, da bi ta mož lahko najmanj še dvajset let živel od svoje togote.

»Pišite!« je zapovedal. »Poslednja volja Johna Kroketa!« — Ali ste napisali?

Oba notarja sta hlastno pisala.

»Navzočni so: primarij John Jenin in oba notarja John Travens in William Broders. Ali ste napisali?« je spet nemirno vprašal Krokot.

»Yes.«

»Želim, da ostane moj najstarejši brat James malopridnež in da popije sleherni dan 17 whiskeyjev, ki jih plačam jaz. Zato dobi vsak dan en dolar, ki naj prihaja ponj v pisarno Johna Travensa. Želim, da piše moj drugi brat svoji ločeni ženi vsak dan po dve ljubavni pismi. Zato dobi nagrado dveh dolarjev na dan. Dalje želim, da obišče moja sestra Leslie vse moje trgovine,

čeprav ne bodo več moje ne last mojih dedičev, in v teh trgovinah naj vsak dan nakupi blaga najmanj za dva dolarja. Zato bo dobivala do smrti tri dolarje na dan. Vse moje premoženje in vse moje nepremičnine dobi pa miss Smith, Troy 197, River Street. Njej se o tej dediščini niti ne sanja. Želim ji srečo. Ali ste napisali?«

»Yes.«

»Dajte brž, da podpišem.«

Še nikoli nisem videl človeka, ki bi tako naglo in brez prehodno umrl, kakor ta John Krokot. Komaj je obe listini podpisal, se je naslonil nazaj in izdihnil.

Nisem utegnil čakati, da bi gospodje odšli iz sobe, zato sem skočil iz skrivališča, se opravičil pri presenečenem zdravniku in stekel iz sobe, stopil v najbližnjo avtomatsko telefonsko celico in zdrdral šefu svoje petdesetdolarso poročilo.

»Tepec!« je dejal šef. »Ali mar niste zavohali sijajne priložnosti?«

»Kdaj? Kje? Kako?«

»List izide šele čez dve uri. Miss Smithovi se do takrat še sanjalo ne bo, da je postaja milijonarka. Stecite k njej, zaljubite se na prvi pogled, na drugi

pogled se zaročite, odpeljite se po prvem poljubu v Reno in se tam z njo poročite. Toda, Ferry,« je še pilsnil, »moj nasvet vas stane trideset procentov. Razumeli?«

»V redu,« sem zavpil, ne da bi se zavedel, da gre za moj samski stan.

Petnajst minut kasneje me je šofer odložil pred hišo miss Smithove. Bila je to neka stara umazana bajta sredi prekrasnih modernih palač.

»Miss Smithova?« sem vprašal suhega dolgina pri vratih.

»Katera miss Smith?« je odvrnil vratar in zdelo se mi je, kakor da me daje na natezalnico.

»Miss Smithova, vraga!«

»Dve takšni misses stanujeta v tej hiši,« mi je pojasnil.

»Dve misses Smithovi?«

»Yes.«

Preteta reč! Mister Krokot je očitno sam pozabil ime svoje oboževanke.

Skenil sem si obe ogledati.

Miss Deli Smithova je stanovala v prvem nadstropju. Bila je kakšnih 35 let stara, velika in vitka in še čedna povrh. Na oko je bila videti nežna in dobra, kakor so pač vse ženske njenih let.

Kaj beremo in slišimo drugod

Kratke zgodbe in zanimivosti od vsepovsod

Časnikarka čez noč — filmska igralka

(Gi*) Newyork, jan. 22letna Irena Bennett Horsley iz Oklahome je nepričakovano našla svojo srečo. Bila je uradnica pri nekem dnevniku, pa so jo poslali v Tennessee, da poišče tam novih naročnikov. Irena je dopotovala v trenutku, ko se je začel po mestu premikati prvi predpustni obhod. Vse mesto je praznovalo in nihče ni mislil na delo. Nehote je zašla mladenka v gnečo in tam so jo s silo posadili na razkošno okrašen voz. Kaj kmalu so se okoli deklice zbrali častilci in ko je bilo praznovanja konec, so začuden deklici povedali, da jo je poseben odbor izbral za lepoto kraljico. Tako je po nedolžnem postala lepota in dobila prvo darilo, brezplačno potovanje v Hollywood. Seveda je vsa navdušena stopila v vlak in se odpeljala naravnost v središče filmske umetnosti. Tam se je predstavila ravnatelju filmskega podjetja, ki je bilo to nagrado razpisalo, in nič čudnega ni, da se je tudi ravnatelj ves navdušil za lepo deklo. Pri priliki je morala podpisati pogodbo za več let. Tako je postala navadna časnikarka dobesedno čez noč filmska zvezda.

Idila na Južnem morju

(Di*) Newyork, jan. Ameriška časnikarka Jane Feltonova se je pred kratkim odpravila s svojo jahto na potovanje. Ko se je njena ladja bližala otoku Hikueru, je časnikarka opazila, kako kopica ljudi obupano prosi za sprejem na ladjo. Ukazala je pristati. Na otoku se je seznanila s francoskim zdravnikom, dr. Plerom Caulonom, ki se je na vse pretege prizadeval, da bi ozdravil 350 domačinov tropske mrzlice. Zdravnik je bil v silni stiski, ker so bile vse vodne zaloge na njegovi ladji popolnoma izčrpane. Seveda je Jane Feltonova takoj ukazala kapitanu svoje jahte, naj da prenesti vso pitno vodo na kopno, potem ga je pa poslala v najbližnje pristanišče po pitno vodo. Sama je ostala na otoku in z vno pomagal zdravniku pri stiski bolnikov. Ameriške zgodbe imajo zvečine svoj »happy end«. Tako tudi ta. Mlademu zdravniku je človekoljubna dama tako ugajala, da jo je poprosil za roko. Pravijo, da bo že februarja poroka na Tahitiu.

Lastna mati dala pokvariti hčer

(Ji*) San Francisco, jan. 21letna Ana Cooper Hewitt naj bi podedovala po očetu 250 milijonov dolarjev. Oče je pa v oporoki določil, da dobi njegova hči to ogromno dedščino samo tedaj, če se bo poročila in rodila otroke. Ako bi pa njegova hčerka Ana »Neko sorodnico iščem, ki se Smith piše,« sem dejal kar tja v en dan. »Nikoli je še nisem videl, toda zdi se mi, da vi niste iz Evrope.« »Ne,« je ljubko in prijazno dejala miss Deli Smithova. »Mor-da je pa to gospodična Mary Smithova iz drugega nadstropja.« Zahvalil sem se in jo poprosil za dovoljenje, da ji smem kasneje priti povedat, ali je Mary prava. Nekaj minut kasneje sem vstopil pri Mary. Nasmehnila sva se drug drugemu, kakor da bi se bila že leta in leta poznala. Mary je bila 23 let stara, plavalasa, živahna in lepa. Prvič v življenju me je obšel občutek, da bi bilo neznansko lepo, če bi imel tako lepo žensko za ženo. Toda moji časnikarski možgani mojemu srcu niso dovolili romantičnega razmaha. Katera izmed obeh bo pač tako srečna, da bo podedovala milijone, katero izmed obeh je le ta čudaki Krokot na tistem oboževal? Stekel sem k Deli Smithovi in vprašal, ali je Krokota osebno poznala. »Ne!« Mala, srčkana Mary je komaj vedela za njegovo ime.

Cooper Hewitt umrla, ali bi v zakonu ne rodila otrok, postane dedična vsega premoženja dekletova mati, še mlada mrs. McCarterjeva. Ni še dolgo temu, ko je mlada Ana zbolela. Zdravniki so ji svetovali naj se da operirati, toda mladenka se je z vsemi štirimi otepala takih nasvetov. Naposled ji je njena lastna mati tako dolgo prigovarjala, da je vendarle šla pod nož. Posledice operacije so zanj o sile trpele. Nikoli ne bo mogla postati mati! Ker bo zato ogromno očetovo premoženje podedovala njena mati, je vložila uboga jalova deklica tožbo in terjala od svoje matere 26 milijonov odškodnine, češ, da je njene nerodovitnosti kriva edinole njena mati, ker bi se sicer nikoli ne dala operirati.

Kardinalova ladja

(Ci*) Pariz, jan. Pariški knezoškof kardinal Verdier bo kmalu odpotoval v Zahodno Afriko, kjer bo posvetil novo katedralo v Dakru. Slavnosti bodo posebno svečane, zato že zdaj pripravljajo vse, da dostojno počaste prihod cerkvenega kneza. Kardinal Verdier pa ne bo prišel tokrat samo kot vrhovni dušni pastir francoskih vernikov v Afriko, temveč bo hkratu tudi papežev zastopnik. Odpotoval bo v Afriko s popolnoma novim parnikom »Chella« iz Marsella. V ta namen bodo veliko ladijsko dvorano preuredili v kapelico, da bo cerkveni knez lahko vsak dan služil mašo. Več kablin bodo nalašč tako preuredili, da se bo kardinal počutil v njih kakor doma. Posebna radijska oddajna postaja na »Chelli« bo v stalni zvezi z Vatikanom. Razen tega bodo na ladji še druge brezžične postaje, ki bodo lahko vsak trenutek dobile zvezo s Parizom in obrežnimi radijskimi postajami. Čeprav bo ladja v vsakem pogledu udobno urejena, je prosil kardinal Verdier, naj opuste vse, kar bi spominjalo na razkošje.

Kraljica strojeplisk

Ž. e. Pariz, jan. Ko že volimo vsa ta povojna leta toliko vseh mogočih kraljic, lepotin in drugih — zakaj ne bi volili še kraljice strojeplisk? Tako so si dejale pariške strojepliske in so se brž odločile, da izpremene besede v dejanja. Njihovo društvo je samo vzelo natečaj v roke in je vse uvodne priprave že končalo. V ožje tekmovalje pride 30 kandidat, najboljših strojeplisk iz posameznih okrajev. Pariškim strojepliskam pa ne gre za to, da bo izbrana samo najboljša med njimi, biti mora tudi najlepša. Zato bodo morale biti kandidatke oblečene po najnovejši pariški modi z lepo nako-dranimi lasmi in manikiranimi rokami. Zmagovalka bo dobila ponosni in častni naslov »L'Abeille dactylographe«, t. j. strojepliska čebela.

Stopil sem spet k telefonu in vprašal svojega šefa za svet. »Čez petnajst minut bom tam,« je odgovoril s svojim suhim glasom. »Za tako kupčijo se je že vredno potruditi. Katera izmed obeh vam pa bolj ugaja?« »Mary!« sem navdušeno zavpil v telefon. »Nikar ne cedite limonade, mladenič mlad!« me je očetovsko poučil. »Kar zaljubite se, pa zaročite se in povrh se še poročite z Mary. Jaz se bom pa z Deli pogodil. Kakšna pa je?« »Čedna!« Čez četrte ure je spoznala Deli mojega šefa. Hkratu sem ga seznanil z Mary. Na obeh sem mu bral, da mu je neznansko žal, ker se ni odločil za Mary. Da sva se zaljubila in zaročila, ni trajalo niti četrte ure. Tudi letalo nas je vse štiri z bliskovito naglico preneslo v Reno. Toda ko smo prešerne volje korakali po ulicah, so šefove in moje oči nenadoma osteklenele. Neki raznašalec časnikov nam je molil najnovejši »Times« pod nos. »Dedična milijonov po mistru Kroketu!« je bilo z debelimi črkami natisnjeno na prvi strani.

Romantična poroka

(Gi*) London, jan. Prekrasna mlada ameriška filmska igralka, Shirley Grey, se je nedavno na londonskem civilnem poročnem uradu omožila z znamenitim angleškim pisateljem odrskih iger in režiserjem Arturjem Margetsonom. Ta poroka je tesno zvezana z neko romantično dogodivščino. Umetnica je bila namreč lansko poletje na Angleškem, kjer je hotela sodelovati pri filmanju. Oblasti so ji kot tujki prepovedale filmanje in jo povrh še obsodile zaradi nedovoljenega bivanja na osem dni zapora. Ta obsodba je seveda hudo razburila umetnico, zato so razne osebnosti posredovale pri oblastvih, hotele prepričati izgon ameriške umetnice iz Anglije. Zlasti se je trudil Artur Margetson, da bi umetnici ustregel. Medtem je pa umetnica odpotovala z letalom v Pariz, kjer jo je že čakala brzojavka, s katero jo je Margetson prosil, da bi mu postala žena. Angleške oblasti so na njegovo prigovarjanje izdale mladi dami dovoljenje, da sme priti za nekaj časa na Angleško. Kmalu po njenem povratku v London sta se umetnika poročila. Kakopak je najznamenitejša angleška filmska družba »novopečeno« Angležinjo takoj angažirala za več glavnih vlog.

Ameriški tobačni kralj

(Fi*) Newyork, jan. V Hendersonu (Kentucky) je pred kratkim umrl silovlas starček, znani izvoznik tobaka, John W. Hodge. Mož se je bil že pred 60 leti izselil s Škotskega in je z umno rejo kultiviral ameriške tobačne nasade. Na poseben način je za navadno rabo predelaval take tobačne liste, ki imajo preveč nikotina. Neumorno je poskušal to in ono, dokler se mu ni posrečilo sestaviti mešanice, ki jo danes po vsem svetu poznajo pod imenom: »viržinska mešanica«. Sprva je imel ta tobač samo v južnih državah veljavo, Hodge pa ni popustil, dokler ni še Angležev prepričal, da je boljši od drugih. Kmalu je pridel izvažati viržinski tobač v vse kraje sveta. Prav težke smotke izdelujejo v Ameriki iz tobaka, ki ga je Hodge sam gojil. Ker je bil možakar v Ameriki posebno priljubljen, so ga krstili za »kralja tobaka«.

Nenavadna gostoljubnost

× Budimpešta, jan. V Pešti se je te dni dogdil tale zanimivi primer. Mizarar mojster Ferenc Turyi je imel na sumu delavca Imra Nagyja, da mu le-ta zapečuje njegovo dekle. »Milo za drago,« si je mislil razžaljen mizar, in že je skoval načrt za osvetlo: povabil je Nagyja na kosilo. Gostil ga je z vinom in z vsemi mogočimi dobro-

Pod napisom se je košatila slika kakšne tridesetletne ženske, ki ni bila podobna ne Maryji ne Deliji. Šef je smrkavcu iztrgal list iz roke in preletel s široko odprtimi očmi kratko poročilo. Sleher-ni stavek je bil kakor bodljav v srce. »Pri romantični oporoki mistra Kroketa se je skoraj vrnila usodepolna pomota,« je pisalo v časniku. »Mister Krokot je pozabil v oporoki navesti ime dedične. V hiši stanujeta dve misses Smithovi, prava dedična je pa z lastnoročnim pismom mistra Kroketa dokazala, da je milijonar njo edino na tistem oboževal.« Moj šef je zarežal ko razjarjen lev. Prekel je ime Smith, besno je zagnal časnik po tleh in stekel k najbližjemu notarju, da se tam pogodi z Delijo Smithovo zastran odškodnine. »In ti?« je vprašala Mary in v obeh se ji je utrgal topel in hkratu boječ pogled. Poljubil sem Maryjo kar na cesti, plačal stražniku dva dolarja kazni za to, vendar so mi ju po poroki takoj vrnil, ker kaže policija v Renu za ljubezne izlive že iz kupčijskih razlogov mnogo razumevanja.

tami. Po kosilu sta »prijatelj« pri kavi in cigaretah nepriljudno pokramljala, zvečer je pa Turyi povabil gosta še v gledališče. Po končani predstavi mu je predlagal, naj gre z njim še večerjat. Nagy se je nič hudega ne sluteč prijaznemu vabilu odzval. Toda še preden sta sedla za mizo, je Turyi pograbil nož in besno zakričal nad gostom: »Čakaj hudič, zdaj bom pa obračunal s teboj!« To rekši se je vrgel na svojega gosta. Toda Nagy je odskočil in potem sam napadel. Med borbo in ruvanjem se mu je posrečilo, da je iztrgal napadalcu nož iz rok. Ferenc pa ni obupal. Zagnal se je vnovič na svojega žrtev in jo začel daviti. Nagy je vpil na pomoč in res priklical sosedo. Prišli so s policijo in tako Nagyja rešili gotove smrti. Nevarno obknanega so ga prepeljali v bolnišnico, Turyi-ja so pa aretirali. Te dni se je moral za svojo nenavadno gostoljubnost zagovarjati pred sodiščem. Obsodili so ga zaradi nameravanega uboja na več let ječe. V vsej tej zmešnjavi je pa najzanimivejše to, da Nagy še nikoli v življenju ni videl Turyijeve zaročenke, kaj šele da bi bil poskušal svojo srečo pri njej. Vso stvar so si bili izmislili hudobni Turyijevi »prijatelji«.

Premoženje za kanarčka

(Hi*) Pariz, jan. Ze mesec dni imajo v južnofrancoskem mestu Limoux svojevrstno senzacijo. Nedolžni vzrok je drobec kanarček, ki je brez sledu izginil iz sobe neke gospodične. Kanarček je bil torej last neke priletne gospodične, ki je imela tička neizmerno rada. Tako rada ga je imela, da si je hotela kar sama vzeti življenje, ko je videla, da je zaman vse iskanje nedolžne živalce. Še prej je pa nastavila najditelju vabo. Obljubila je 10.000 frankov nagrade tistemu, kdor ji prinese kanarčka zdravega in živlega. Kanarčka je baže kaj lahko spoznati, saj ima na levi nožici pritrjen rdeč obroček. Ves Limoux je bil na nogah in je stikal za ptičem, zakaj kje na svetu je tako zakrknjen človek, ki bi ne hotel zaslužiti desetih tisočakov? Ondaj je nekdo že prinesel stari dami nekega kanarčka, a ni bil pravi. Stara devica pa še zmerom upa, da ji bo dobrotljiva usoda lepega dne vendarle vrnila njenega ljubljence.

Telefonski pogovori na gramofonskih ploščah

(Gi*) Amsterdam, jan. Holandsko pošto ministristvo je uvedlo z novim letom nadvse nenavadno novost. Vsakdo, kdor telefonira v tujino, lahko zahteva, da prestreže njegov pogovor na gramofonsko ploščo. Poštna uprava pošlje takoj drugi dan obema strankama po eno ploščo z njunim medsebojnim pogovorom. Pravijo, da se je ta novost že kar udomačila, zlasti so zanj navdušeni trgovci in industrijci, ki imajo odslej za vsako telefonski sklenjeno kupčijo v trdo gumo zarezano uradno dokazilo.

Požeruhi

(Ji*) Praga, jan. Koliko krvavic bi pojedli? Tri menda, pa bi jih imeli kar dovolj, če bi bili še tako lačni. Nu, kaj bi pa dejali, če bi videli moža, ki jih je kar petdeset zapored pospravil! To ni šala, temveč živa resnica. Na Bavarskem imajo takega pože-

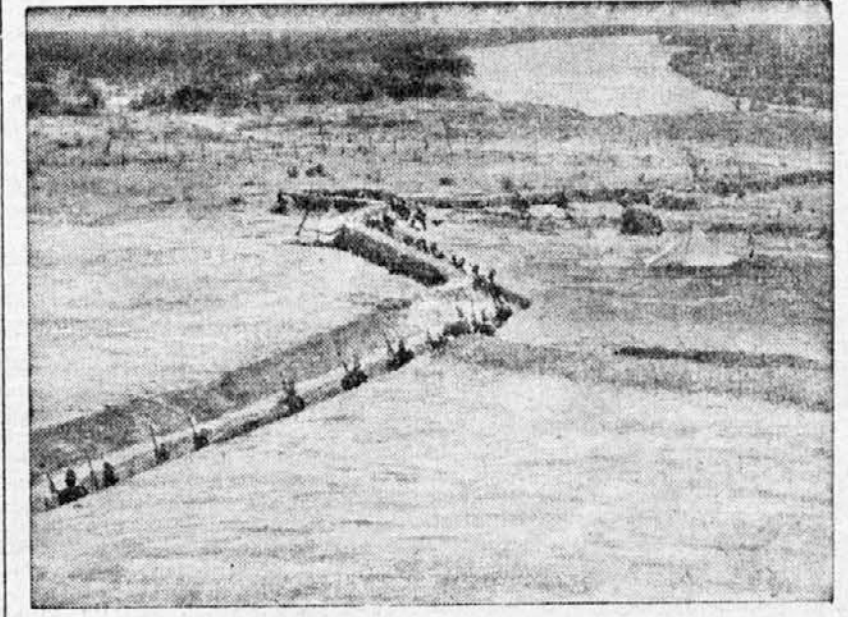
Naš pravi domači izdelek!

ruha. Poleg teh klobas je pa snedel še pol kile sira in hlebec kruha. Dober tek! Na Českoslovaškem se pa ponasajo z rekorderjem, ki mu pravijo »kralj češpljevih cmokov«. Snedel je reci in piši sto cmokov, ne da bi se medtem pošteno oddahnil. Z njim se je kosala cela kopica mladih študentov, pa so še »najboljši« omagali že pri petdesetem cmoku. Neki Slovák je sicer pojedel štideset ljubenic, a kaj bi tisto, ko jih je pa gotal celih deset ur! V Rouenu na Francoskem prirede vsako leto »želodčno slavje«. Tako so se te dni kosali štirje največji francoski požeruhi in vsakdo med njimi je zaužil takole kosilo: 1 kilo ribje pečenke, 2 kili purana, poldrugo kilo kozlička, veliko skledo fižola, celo jabolčno pogačo, velikanske kose vsakovrstnega sira, po dve steklenici jabolčnika in po dve steklenici bordoja. Kdor je plačal račun, je moral pač globoko seči v žep!

Doživljaji z roparji

(Ci*) Newyork, jan. Pred kratkim so roparji ugrabili 24letnega sina tekstilnega mogotca Milna. Roparji so mladeniča teden dni skrbno skrivali. Med tem časom so zahtevali od starega Milna 50.000 dolarjev odkupnine. Stari pa ni hotel kar tako meniti nič tebi nič poslati denarja, temveč je izročil pismo policiji, ki je napela vse kriplje, da bi izsledila storilce. Roparji so zaslužili nevarnost, pa so jo s svojim ugrabljencem popihali v Pensilvanijo. Ko so videli, da iz te moke ne bo kruha, so se hoteli svojega plena iznebiti. V bližini mesta Doylestona so vrgli mladega Milna iz drvečega avtomobila v obcestni jarek, kjer so ga kasneje našli domačini. Mladenič je bil ves izstradan in tako izčrpan, da je le s težavo izdaval kakšno besedo. Dobri ljudje so mladeniča odpeljali v najbližnjo bolnišnico, kjer se je šele čez nekaj dni toliko opomogel, da so ga lahko zaslislali. Pripovedoval je, da so mu roparji v tem tednu jetništva vbrizgali 34 injekcij, ki so ga popolnoma umrtvile. Milne se ne more spomniti obrazov svojih mučiteljev. Zdravniki trdijo, da bo minilo še doka tednov, preden bo mladenič spet popolnoma okreval. Stari bogataš Milne se je seveda takoj odpeljal k svojemu ubogemu sinu in ga je dal prepeljati v sanatorij.

Kdor ljubi le samega sebe, je skoraj zmerom nesrečno zaljubljen. Ludwig Fulda.

Na abesinskem južnem bojišču Letalski posnetek italijanskih strelskih jarkov blizu Dola, kjer je general Graziani prebil fronto rasa Deste.

Dr. Josef Löbel

Za človeško življenje

Detektivski roman iz zgodovine medicine. — Drugi del: Sifilida

Blagoslov salvarzana

Kristijan je poslušal z napeto pozornostjo. »Zdaj razumem,« je dejal, ko je zdravnik obmolnil, »zakaj terciarna sifilida* najhujše ogroža tiste bolnike, pri katerih je bil sekundarni stadij posebnost medel.«

»Nu torej,« je nekam spravljuje zagodel dr. Lange, »in zdaj menda tudi razumete, zakaj je paraliza tako redka, kadar se je sifilida že v koži pošteno izbesnela.«

Prizgal si je spet ugaslo smotko: »Seveda opozore pacienta zvečine že prvi pojavi, primarni efekt torej, in ga napotijo k zdravniku, da mu pomaga z živim srebrom ali s salvarzanom. Pri vašem bratu je bil ta stadij bržčas tako medel, da se ga sploh zavedel ni; tudi tega ne smemo pozabiti, da se je nemara že pred petnajstimi ali dvajsetimi leti okužil, v tistem času, ko pallide še sploh poznali niso. Morda je bil res zaradi kakšnega vozliča ali tvora v ustih pri zdravniku. Toda kaj mu je v tistih časih mogel zdravnik svetovati?«

»Taktar se ni mogel, kakor stori današnji dan vsak zdravnik, postrgati iz tvora ali vozliča vsaj del gnoja in ga preiskati pod drobnogledom za stran spirohet, saj jih taktar še nihče poznal ni. Lahko je sodil samo na oko in ako še iz lastne prakse sličnih izpuščajev ni poznal, je pač odpravil vašega gospoda brata s tolažilnimi besedami in s kakšnim mazilom, ki se je pod njim tvor na površini zacelil, bohoteč se tem nekrbneje v globini.«

Kristijan je žalostno prikimal. Seveda, tako je moralo biti! Zagrenjenost ga je objela ob misli, da je bil morda Fric prav v tistem letu, ko je Schaudinn odkril pallido, v kakšnem majhnem mestu na potovanju in se je zatekel k zdravniku šele tedaj, ko je opazil prva znamenja. Morda je bilo tudi v vellemestu in je šel h kakšnemu slavnemu specialistu, kipa ni slučajno še nič slišal o novem odkritju. Pet tednov kasneje je pričel Fric nemara bolehati, bil je utrujen in slab — toda kje je na svetu človek, ki ga ne bi kdaj prijele takšne slabosti, če naporno dela? Njegova »roseola« je bila nemara blesta, da je še videl ni, in zato ga je strup neopazno in zahrbtno glodal do predvčerajšnjim, dokler se mu ni naposled zagrizel v uboge možgane. In kakor se je zgodilo Fricu, tako se je bržčas zgodilo tudi Heinrichu Heinricu in Grabbeju in Murgerju in Oskarju Wildu in še toliko in toliko drugim!

Čudno naključje

Pripovedoval je Langeju, kako čudno naključje je v tem, da se je zaradi svoje knjige prav v poslednjem času mnogo ukvarjal s sifilido in da ga je bralova obolenost — prečudno naključje — dohitela kakor nalašč sredi študija Nietzschejevega poloma.

»Grozljivo, če pomislim,« je dodal, »da sta oba tako rekoč pregodaj zbolela, prvi deset let, preden so odkrili pallido, drugi morda samo deset dni pregodaj.«

»Samo da bi ne bilo Nietzscheju nič koristilo, če bi bil taktar spiroheto že poznal. Saj se niso imeli salvarzana!... Diagnoza zaleže šele današnji dan, ko lahko takoj, ko smo je ugotovili, nekaj ukrenemo. Še celo mnogo lahko ukrenemo! Dandanašnji nikakor ni potrebno, da bi dobil kdo paralizno. Prav tako se ji je moči ogniti kakor na primer kozam. Naj bo kakorkoli že, dragi gospod doktor,« je rekel Lange in vstal, »res je le, da je Friedrich Nietzsche v boljši koži kakor je bil Friedrich Nietzsche.«

Kristijan je čutil, da je zdravnik za tem stavkom napravil piko, torej se je bilo treba posloviti. Tem bolj ko je iz sosednje čakalnice — med pogovorom sta bila stopala v ordinacijo s sobo — že v drugo nekdo opominjajoče pokakšal. Ko je odhajal je odprl vrata, je videl na pletenem stolu neko žensko s kakšnih devet let starim sinčkom v naročju; otrok je imel desno koleno obvezano.

»Dober dan, gospa Riedlova,« je pozdravil zdravnik in se obrnil h Kristijanu. »Ostanite še trenutek, zaveda vas bo zanimala.«

Devetletni sifilitik

Kristijana ni seznanil z gospo in tudi nje ni vprašal, ali ji je prav, temveč je začel meni nič tebi nič pripovedovati o fantkovi zgodbi. Pri igri na cesti je padel; služkinja mu je hotela očistiti do krvi obtočeno koleno in je vzela svoj žepni robec, še prej ga je pa oslinila, meneč da bo potem snažnejši za čiščenje rane. »In čez tri tedne mi gospa Riedlova pripelje fantka, ker se mu maj-

cena rana ni hotela in ni hotela zaceliti. Ta rana s svojim trdim obrobkom se mi je zdela sumljiva in ker pač ne živimo več v devetnajstem stoletju kakor vaš Nietzsche, sem si izloček nekoliko natančneje ogledal pod drobnogledom. In tedaj se je pokazalo, da je ta devetletni paglavček staknil od svoje služkinje sifilido, kakor jo drugače naležejo mladi gospodiči od svojih služkinj šele z devetnajstimi leti.«

Dr. Lange se je glasno in prisrčno zasmejal. Tudi gospa Riedlova se je smejala, čeprav manj glasno in manj prisrčno.

»Nu, nič ne marajte, draga gospa,« je rekel zdravnik, »zato pa ta nedolžni Casanova, pa če bo učkal še tolikšno starost, ne bo nikoli dobil progresivne paralize. Salvarzan ga bo obvaroval.«

Pri teh besedah je snel Lange povoj s fantkovega kolena in pokazal Kristijanu z nabrekli obrobkom obdan tvor, čigar dno je čudno mastno bleščalo. »Se že čist,« je dejal ogledovaje si rano. »Saj bo pa danes dobil že tretjo injekcijo.«

Položil je fantiča na ležalnik in mu očistil nogo z alkoholom. »Pri meni ni tako udobno kakor na kliniki,« je

kel, prilepil obliž na ranico in odslovil dečka z nežno zausnico.

»Ali bo dobil tudi moj brat neosalvarzan?« je vprašal Kristijan.

»Mislim, a šele kasneje. Najprej ga bodo zdravili z malarijo.« Dr. Lange se je dobrohotno nasmešnil: »A tega vam zdaj ne morem več razlagati. Náte knjigo, pa si jo preberite! Poučila vas bo o bistvu tega, konjskega zdravljenja.«

Ni treba, da je zdravnik genij, samo —

Kristijan je zamišljeno stopal po stopnicah. Kako čudno — se mu je podilo po glavi — da je ta mladi zdravnik, ki živi v umazani stari bajti in mu streže umazana stara gospodinja — da je sredi blata svojega podeželskega mesta vendar na višku zdravniške vede. Brez slehernega duševnega vživetja, kakor je bil — ali ga ni mar še večeraj dajal na natezalnico, ko mu je namesto o bratu pripovedoval o vrstnem redu, ki ga morajo pacienti upoštevati? Manjka mu celo najpreprostejših manir — pripoveduje mu o tujih bolnikih, vabi ga za pričo k preiskavi in zdravljenju, ne da bi mu prišlo na um, da bi povprašal ljudi za dovoljenje —

Veseli Američani na zimski olimpijadi v Garmisch-Partenkirchenu; ameriško moštvo »trenira« na otroških saneh.

godrnjal. »Tu si moram vse sam pripraviti.« Glasneje je pa povzel: »Tako, gospa Riedlova,« malega umazanega sem očistil, zdaj pa vi pazite, da se ne bo počohal s svojimi nečednimi parklji.«

Blagoslov salvarzana

Medtem ko je prekuhal brizgalko in si pripravil salvarzanovo raztopino, je dejal Kristijanu: »Nak, ta fant ne bo dobil paralize, še sekundarne lues ne. Tega bomo abortivno in korenito ozdravili. To je tisto imenitno pri salvarzanu! Kaj bi bili le prej v takem primeru storihi? Da niti ne omenim starodobnega zdravljenja s potenjem in stradanjem, ki ga še današnji dan po nekoč uporabljajo z namenom, da »preuberjo« organizem in ga s tem podpro v boju proti strupu. Pomislite samo, če bi hoteli tega malega moža preubriti s potenjem ali s stradanjem! Preden bi njegove spirohete od lakote poginile, bi bil že sam zdavnaj pod zemljo. Jod, živo srebro ali bizmut, ki so ga kasneje vzeli v rabo, bi seveda laže prenesel. Toda kaj bi vse to?«

»Vse to bi delovalo le po ovinkih; telesne celice bi postale tako slabotne, da bi se še pallida več ne zmešala zanje in bi se umaknila. Salvarzan pa ne strelja na sovražnika okoli vogala, da pri tem prijatelje zadene. Resda, Ehrlichove sanje o »terapiji magni sterilisanti«, o korenitem iztrebljenju na en mah, o uničenju vseh spirohet z eno samo injekcijo, so ostale pač samo sanje. Zato so nas pa vsaj merjenja naučile.«

In ker je videl, kako poslušalec hlasta po njegovih besedah, je dr. Lange nehote nadaljeval svoje predavanje. Človeško in bakterijsko telo sta oboje stanici, mar ne, toda stanici različnih vrst. Dve vrsti stanic, povrhu se različi, pa ne reagirata na isti strup. Torej so začeli iskati strup, ki bi bil samo za pallido smrten, za človeka pa ne. Preizkusili so 605 mešanice, dokler ni bila naposled 606. prava. »In ta Ehrlich-Hata«, salvarzan torej, izpopolnjen v preparat, ki ima številko že zdaleč prek 900, imenovan »neosalvarzan«, bomo zdaj tebi vbrizgnili, ti smrkevec ničvredni,« je dejal malemu pacientu, ki je z zanimanjem in prav nič s strahom opazoval, kako se mu je tenka igla zadirala v dovodnico. Prav počasi je doktor izpraznil brizgalko, je izvle-

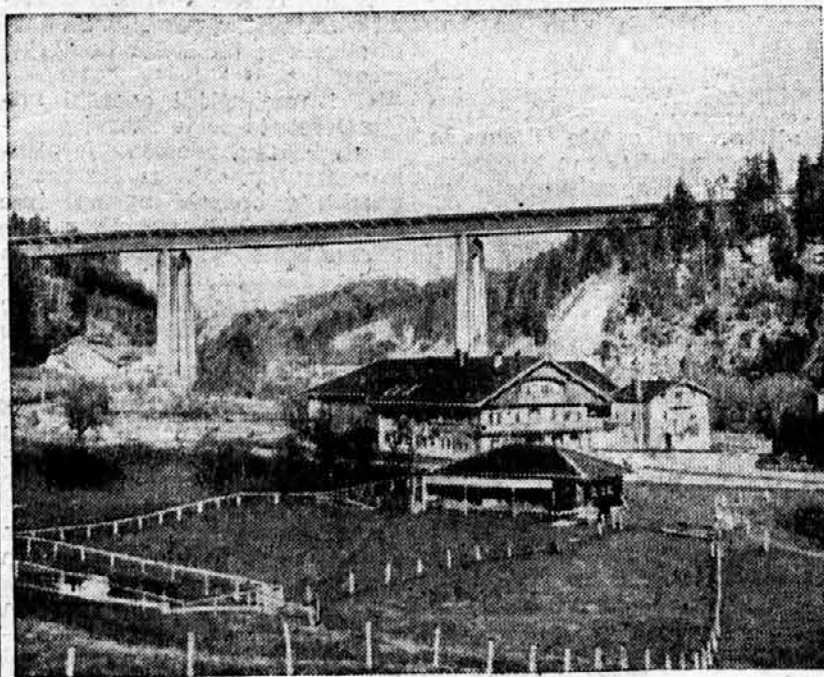
kel glavo do pet nič drugega ko olikan kmet; in vendar zadene v zdravniških rečeh zmerom pravo.

Mora že biti nekakšna zdravniška tradicija in neka zdravniška umetnost, ki se ji je človek kos priučiti, si je mislil Kristijan. Hvala Bogu, da je tako, da lahko človek tudi v kakšnem pozabljenem gnezdu najde zdravnika, ki sicer ni genij, pa vendar vse ve, kar so geniji dognali.

Na ulici se je spomnil, da še ni obedoval. Vse te ure, ki jih je danes dopoldne prebil v zdravniških ordinacijah, mu niso napravile bogve kakšnega teka. Zato se je odločil, da se bo rajši sprehodil in si, dokler ne napoti ura obiska, ogledal mesto.

Toda kljub svoji siceršnji sprejemljivosti na sprehodih po tujem kraju tokrat ni videl mesta, temveč samo ljudi — ljudi, o katerih živ kret ne bi mogel reči, ali so sifilitični ali ne! Vsakemu mimo idočemu otroku je pogledal v obraz, ali ga ne kazi ne-

Nadaljevanje na 8. str.

Mangfallski avtomobilski most

Na Nemškem so te dni dali v promet enega izmed najmočnejših mostov: državni most čez dolino reke Mangfall, bavarskega pritoka Ine.

Skrivnostni pomen števil

Spremenite svoje ime v številke: v njih boste brali svoje usode

Znanost o številkah je zelo, zelo stara, saj sega najmanj v dobo Pitagore (okoli leta 500 pred Kristovim rojstvom). Ta veda uči, da obvladuje svet neko vibriranje (tresljaji), ki se da matematično dognati. Naključja ni. Celo ime, ki ga človek dobi, ko pride na svet, je neizogiben izraz tega močnega vibriranja in vplivov, ki oblikujejo temeljna pravila našega življenja.

Teh temeljnih pravil ni moči spremeniti, zato pa ustvari sleherni sprememba imena nove skladne tresljaje in utegne pokazati našo naravo v čisto drugi, jasnejši luči.

Vsaka črka v abecedi ima svojo številko in vsaka številka ima svoj poseben pomen. Črke imena, spremenjene v ustrezajoče številke in kombinirane z datumom rojstva, so izraz vplivov, ki oblikujejo človekov značaj.

Takale je razpredelnica črk, sestavljena po številkah, ki jih spravijo v vibriranje:

A, J, S vibrirajo na številko 1,
B, K, T vibrirajo na številko 2,
C, L, U vibrirajo na številko 3,
D, M, V vibrirajo na številko 4,
E, N, W vibrirajo na številko 5,
F, O, X vibrirajo na številko 6,
G, P, Y vibrirajo na številko 7,
H, Q, Z vibrirajo na številko 8,
I in R vibrirata na številko 9.

In zdaj naj vam pojasnimo globlji pomen vibriranja števil:

1. Številka 1 je nekak pionir. Močna in vse obvladujoča je ta številka; komur je zapisana, je dober mislec in mu je usojeno neodvisno življenje. Številka 1 je tresljaj izvirnosti.

2. Številka 2 daje takt in ljubeznivost. Njena značilnost ni velika moč, zato je pa njeno drhtenje nežnejše in najprijaznejše med vsemi številkami.

3. Številka 3 je najbolj spremenljiva in najočarljivejša med vsemi. Kdor je pod njenim vplivom, lahko živi razgibano družabno življenje, pa bo vendar ostal prost in neodvisen.

Kjer ima trojka prvo besedo, gradi nadarjenost in ustvarja uspeh in osebno srečo.

4. Številka 4 ima nevšečen vpliv: trdo in enolično delo, pedantnost in dobro opravljeno, poplačana skopost.

5. Številka 5 je negotova. Včasih človeka bogato obdara, a kaj, ko utegne biti človek premalo vztrajen, da bi svoje darove tudi razvil — včasih so ljudje pod njenim vplivom ko aprilsko vreme, zdaj razigrani, zdaj pobiti — včasih jih spet tareta neodločnost in nemir. Če se številki 5 pridruži še drugi, ugodnejši vplivi, je človek, ki stoji v njenem znamenju, pri-ljuden in očarljiv.

6. Številka 6 je izraz zelo rahlo-čutnega vibriranja. Čast, pogum, zvestoba so njene vrline. Ljudje, ki jih vlada številka 6, so strpni in miroljubni, hkrati pa tudi od-

ločno in pogumno branijo svoje prepričanje.

7. Številka 7 ustvarja osamljenost in melanholičnost, pa tudi pesniškega in vzvišenega duha. Pogosto jo srečamo v imenih velikih mistikov in umetnikov, ki hodijo sami svojo pot. Njeno vibriranje je močno, toda gmotnega uspeha ne da.

8. Številka 8 je nasprotnica sedmice: simbol bogastva in moči na zemlji. V njenem znamenju žive osvajači. Osmica je blesteča in nasilna, zato je nevarna, če je ne ublaže nežnejši vplivi.

9. Številka 9 je vibriranje ustvarjajočega dela, njen vpliv je blesteč in vodi h gmotnemu uspehu in bogastvu. V devetici sta združeni i praktična i umetniška stran življenja.

Znanost o številkah prizna samo devet števil; dvoštevilčna številka so dovoljena le v dveh primerih in le pri genijih.

Številka 11 je pekoča, neugodna, vihrava in prečudna; njen vpliv je nepremagljiv.

Številka 22 je mistična in nevarna; baš nasprotna enajstici je odmaknjena in eterična. Sarah Bernhardt je stala v znamenju blesteče 11, Eleonora Duse pa pod vplivom mistične 22.

Kako izrazimo ime z matematičnimi stresljaji, vam pokaže naslednji primer. Vzemimo ime slavnega ameriškega pisatelja Sinclairja Lewisa:

1 5 3 3 9 3 5 1 = 30 = 3
SINCLAIRLEWIS

9 1 9 5 9 = 33 = 6
Vsota samoglasnikov znese 33, to je, če izrazimo z eno samo številko, 3 + 3 = 6.

Vsota soglasnikov znese 30, to je 3 + 0 = 3.

Končna vsota je torej 6 + 3 = 9.

Samoglasniki so izraz notranje, skrivne človekove nature, soglasniki pa razodevajo zunanje moči in vplive, ki streme k osnovni naravi.

Pri Sinclairu Lewisu vibrirajo samoglasniki na številko 6, to je na pošteno in pogumno šestico. Soglasnike obvladuje nestalna in nadarjena trojka. Oboje skup pa dá ustvarjajočo devetico.

Če dobro pogledate, boste opazili pri gornjem zgledu neko skladnost med samoglasniki in soglasniki. Številka 1 nastopi trikrat, prav tako tudi 3 in 5. Številko 9 srečamo štirikrat. Kombinacija poguma, nestalnosti, nemira in stvariteljske energije dá toli harmonično celotno skladnost, da si pri tem človeku ne moremo ne uspeha niti predstavljati.

Včasih, kadar se opaža neskladnost in notranje porajanje moči, je dovolj, da spremeniš eno samo črko v imenu, pa dobiš zaželeno harmonijo. Notranje karakteristike se sicer ne dajo spremeniti, zato pa lahko njihov izraz tako zelo preurediš, da postane življenje dotlej nesrečnega človeka harmonično in ugodno.

Ne moremo tu obširno razpravljati o skrivnostni številni vedi, zato smo podali o njej le kratek pregled. Njene možnosti so neizmerno. Naj navedemo samo, da je dan sklenitve premirja po svetovni vojni vibriral na nemirno in vznemirljivo številko 5: in res so prišla premnoga leta zmešnjav in nereda.

Imena ne kaže nikdar lahko-miselno spreminjati. Presodite najprej, kaj hočete početi, kaj bi radi bili, kaj ste. Poiščite nato nepristransko tiste vplive, ki naj podelo vaši naturi popolno svobodo — in šele tedaj si izberite tako ime, da bo v skladu z vašim preudarkom.

Pričujoče razmišljanje smo brali v sicer resnem londonskem »Daily-Mailu« izpod peresa K. Adamsa. Naši čitatelji, ki se zanimajo za to vrsto »čarovnije«, imajo priložnost, da jo preizkusijo še na svojih imenih. Da bo vse v slogu, morajo le vpoštevati, da pišejo Angleži za č: ch, za š: sh in za ž: zh. (Io)

Barometer

Z barometrom nekaj ni v redu. Gospa prime kuharico:

»Ali ste vi kaj onegavili pri barometru? Nekam pokvarjen se mi zdi.«

»Pokvarjen?« se začudi Mica. »Ne, nič posebnega nisem naredila — samo na »lepo« sem ga popravila, ker sem danes popoldne prosta.«

* Sekundarni in terciarni stadij sifilide: drugi (hujši od prvega) in tretji (najhujši) stadij te bolezni.

Privatna detektivka

Po resničnih doživljajih napisala H.B.

2. nadaljevanje

»Dekle,« je menil doktor, »inteligentnejši ste, kakor bi vas sodil po zunanosti. Pričakoval sem, da si boste izmislili vse mogoče neverjetne istorije o ubogem pismonoši, meneč, da vas bomo imeli za pravi detektivski genij. Tako dela večina začetnikov. Vzajem vas v službo s 150 markami na mesec.«

IV

Sobarica s tajnim poslanstvom

Drugo jutro me je doktor sprejel brez smešne maskarade. Na dolgo in na široko mi je pojasnil mojo prvo nalogo: svojo detektivsko kariero naj začnem kot sobarica.

Pred nekaj tedni je bil neki tovarnar ovdal na kriminalni policiji, da mu je iz zaklenjene zidne blagajne v spalnici izginil par ženinih uhanov, vrednih devet tisoč mark. Njegova žena je izpovedala, da je izgubo opazila šele v ponedeljek po vrnitvi iz vile ob Wannskem jezeru, kamor sta zakonca hodila na nedeljski počitek. A čudno, drugih dragotin ni zmanjkalo nobene. Da bi bil hotel bogati in ugledni tovarnar policijo potegniti za nos, se ni zdelo prav verjetno; zato je bila policija napol prepričana, da je treba krivca iskati med uslužbenstvom, tem bolj, ker na blagajni ni bilo nikakih sledov nasilja. Najbrže si je kateri uslužbenec napravil voščeno odtis blagajniškega ključa in je sam vlomil v blagajno, ali si je pa zunaj poiskal zaveznika.

Ta možnost ni bila izključena, ker so bile v nedeljo kuharica, prva in druga služkinja proste in je stanovanje ostalo nekaj ur brez nadzorstva. Ostalo osebje — krščenica, šofer in druga kuharica — pač ni prišlo v poštev, ker so spremljali svojo gospo v vilo ob Wannskem jezeru.

Naposled se je sum zgostil proti drugi sobarici in so jo tudi aretirali. Toda preiskava ni prinesla ničesar na dan in dekle so morali spet pustiti.

Tako so akti na policiji počasi zapali in tudi tovarnar se ni bogve kako zanimal, kdaj bo dragotina spet prišla na dan, saj sta bila uhana za devet tisoč mark zavarovana proti izgubi in tatvini. Tem bolj se je pa za razčiščenje te afeze zanimala zavarovalnica; ona je bila tudi tista, ki se je obrnila do našega urada, da poišče, kako je in kaj.

Po teh pojasnilih mi je dal doktor par odličnih izpričeval na moje ime: v njih se je bralo, da sem že pri več prvovrstnih družinah služila za sobarico. S temi izpričevali naj bi šla k neki posredovalki za službo — ta je bila že o vsem poučena — ona bi me poslala k tovarnarjevemu, da se predstavim in vprašam, ali bi me vzeli na izpraznjeno mesto druge sobarice.

»Gledati morate, da vas brezpogojno sprejmejo,« je končal doktor svoja navodila. »Imejte oči in ušesa odprta, ne zaupajte nikomur in sumničite vse. Kakor hitro pa kaj opazite, mi takoj sporočite.«

Kmalu po tem razgovoru sem stala v gosposki vili v Charlottenburgu hišni gospe nasproti. Pregledala je najprej moja izpričevala, nato me je pa malo izprašala. Očividno sem ji zadovoljivo lagala, zakaj najela me je in mi obljubila 50 mark plače na mesec.

Služba ni bila malenkost. Pospravljati sem morala osem sob, pomagati pri serviranju, sušiti obleko in čevlje, likati in šivati, vmes pa opravljati še to in ono po želji gospode. Zvečer sem padla v posteljo ko snop in pri priti zaspala.

Postala sem prav imenitna sobarica in sem malone pozabila, zakaj sem prav za prav prišla. Gledala sem, da se priljubim kuharici in drugi tovarniški. Kajpada se uslužbeni najbolj zanimajo za svojo gospodo in se najrajši pogovarjajo o njihovih intimnostih. Tako sem vendarle tu pa tam kaj ujela kar je policija izpregledala. Uslužbeni so se pri zasliševanju kajpada varovali, da bi zinjili o svojih gosposkih kaj nevednega. Ze priletna kuharica, še zmerom na tihem užaljena, da so tudi njo osumili tatvine, se mi je zaupala in mi povedala, kaj ji leži na duši.

»Policija bi bila dobro storila,« mi je pri neki priložnosti namignila, »če ne bi bila otipavala samo nas uslužbenec. Naša gospa na primer... nu, nič ne bom rekla!«

Jela sem se zanimati za gospo. Izvedela sem, da je bila nekoč pri filmu, tovarnar je pa že njen drugi mož; z njim ima tudi štiriletnega otroka. Sobarica mi je izdala, da je milostljiva stara že dobrih štirideset let; tega bi še zmerom lepi gospe pač nihče ne prisodil. Z možem sta se

dostikrat sporekla. Vzrok je bilo, ker ji je dajal premalo denarja za gospodinjstvo in jo trpinčil z vprav bolestno ljubosumnostjo na njeno preteklost. Včasih ji je očital najmanj deset let stara znanja.

»Morda bi imel več vzroka za take očitke, če bi se bolj ukvarjal s sedanjostjo,« je menila moja tovarišica, prva sobarica. »Potem bi morda tudi odkril vzrok, zakaj gospe zmerom denarja primanjkuje. Z vsem pri nas strašno varujejo, tako da porabimo komaj polovico gospodinjkega denarja, drugo polovico pa izda gospa za bogve kakšne skrivnostne reči.«

Več mi moja tovarišica ni marala izdati. Ko sem pa le silila vanjo, mi je namignila, da se milostljiva zelo dobro razume s šoferjem. Tako se vsaj njej zdi.

Kajpada nisem marala tem čenčam verjeti, sklenila sem pa le, da migljaja ne izpustim iz oči.

Šoferju je bilo ime Fric Lehmann; bil je zelo mlad in nenavadno čeden mož. Pri tovarnarjevih je bil šele malo časa v službi; stanoval je v sobici na vrhu nad garažo.

K mojim opravkom je spadalo tudi pospravljanje njegove sobe. Prva so-

Brž sem zaklenila omaro in začela pospravljati. Od spodaj sem začela glasove. Stopila sem k odprtemu oknu in pogledala dol. Videla sem, kako je Lehmann ravno odprl vrata gospe in ji pomagal iz voza. Morala sta nekaj govoriti, zakaj gospa je pripomnila: »Saj lahko to opraviš še popoldne. Če bom morala v mesto, se bom pač peljala z avtobusom.«

Hlastno sem se umaknila od okna. Osupilo me je, da se gospa in njen šofer tikata. Premalo sem bila še vajena detektivske službe, da me ne bi bila takšna stvar spravila iz ravnotežja.

V

Skrivnost železne kasete

Drugi dan popoldne sem imela v mestu opravke za gospo. Porabila sem priložnost in odšla v informacijski urad poročat svojem šefu.

»Nu, kaj mi prinašate novega?« me je pozdravil doktor in mi ponudil stol. Povedala sem mu vse, kar sem vedela. To pot me je poslušal z zanimanjem in si zdaj pa zdaj nekaj zapisal.

»Led je prebit,« je rekel doktor, ko sem bila s svojim poročilom pri kra-

»Neobhodno potrebno je, da dožete, kaj spravlja šofer v kaseto. Dal vam bom voska s seboj, mogoče se vam bo posrečilo napraviti odtis njegovega ključa. Razen tega imate tule nekaj vitrihov, morda vam bodo prav prišli, če le ni ključavnica preveč komplicirana. Samo glejte, da vas ne dobe!«

Doktor je prinesel voska in šop židnih ključev ter mi pokazal, kako se z njimi ravna. Potlej me je odslovil s pripombo, da mu brez odloga sporočim, če bom izvedela kaj novega.

Ko sem drugi dan pospravljala v šoferjevi sobi, se je Fric ravno vrnil iz mesta, zato sem morala svoj narčrt odgoditi.

»Jutri imate menda prvi prost večer,« je rekel Lehmann, »Ali vas smem povabiti, da ga prebijete z menoj?«

Njegova ponudba mi je nalogo olajšala. Izprva sem se na videz nekoliko branila, potlej sem pa pristala.

»Samo nekaj bi vas prosil, gospodična Hilda,« je rekel šofer. »V hiši ne sme nihče vedeti o tem niti besedice.«

Zagotovila sem mu, da to zahteva že moja korist. Nato sva dogovorila sestanek za prihodnji večer pred Luna-parkom.

Drugo jutro se mi je zdela priložnost ugodna za napad na kaseto. Šofer je bil v mestu, drugih nepričakovanih gostov se mi pa ni bilo treba bati. Tudi bi že skozi odprto okno slišala, če bi se iznenada približali koraki.

Zaklenila sem vrata, vzela težko ročno blagajno iz omare in jo postavila na stol. Potem sem šla v vitrihe drugega za drugim z obroča in poskušala z njimi odkleniti ključavnico. Vitrihi so bili urejeni po velikosti. Prvi sploh niso šli v luknjo in šele naslednji bi bili po velikosti pravi. Pri enem izmed njih se je ključavnica nekoliko podala, toda ključ se ni dal popolnoma obrniti. Pri naslednjem je bila ista. Šele tretji ključ je bil pravi: železna kasetla se je odprla.

Z razbijajočim srcem sem dvignila pokrov. Na vrhu so ležali štirje kančkovi po sto mark. Brekala sem dalje, da bi prišla do dna blagajne. Za bankovci so prišla razna ženska pisma, potem sem pa trčila na ovitek s šoferjevimi šolskimi izpričevali. Iz njih in iz priloženega zrelostnega izpričevala sem videla, da je šofer z dobrim uspehom končal ugledno švicarsko gimnazijo.

Nato sem odkrila celo kopico izrezkov iz časopisov, toda prebrati jih nisem utegnila. Neka slika iz ilustriranega časopisa mi je pa izdala, za kaj gre. Fotografija je predstavljala našega šoferja, podojjo se je pa bralo: »Dirkač Fric Lehmann, zmagovalec na dirki v L.«

Potem sem zagledala neko pismo z značilno pisavo naše gospe. Prečitati ga nisem utegnila, zato sem ga kratko in malo vzela iz kasete in spravila v svojo torbico. Tudi pri celi kopici fotografij, ki sem jih potem zagledala, se nisem mogla ustavljati, nego sem hlastno brskala dalje, dokler nisem prišla do dna. In tam sem odkrila nekaj, kar je na videz upravičevalo sum: neko že izplačano menico na 4300 mark. Na njej je bil Fric Lehmann podpisan kot dolжник, pod njim pa naša gospa. Menica je zapadla nekako takrat, ko je policija prejela ovadbo o tatvini v hiši.

Dalje prihodnjič

Kmalu po tem razgovoru sem stala v gosposki vili v Charlottenburgu hišni gospe nasproti...

barica je nekoč strupeno pripomnila, da so si prejšnji šoferji morali sami urejati svojo sobo. Lehmann je pa milostljiva v slehernem pogledu razvajala. Celo drugače zmerom godrnjavi gospodar si je menda Frica ukenil v srce. Tovarar se je namreč zelo navduševal za avtomobilski sport, Lehmann je bil pa vprav idealen šofer.

Ze koj prvi dan sem pri pospravljanju šoferjeve sobe opazila, da ni samo čudovito lepo opremljena, temveč da ima mož tudi odlični okus: svilnato perilo, moderne ovratnice, elegantni čevlji in še mnogo druge izbrane garderobe, kakršno bi prej prisodila igralcu kakor šoferju. Celo v šoferski uniformi je bil mladi mož na moč eleganten.

Fric Lehmann mi je kar spočetka začel dvoriti na način, kakršen je v navadi pri mladih zapeljivcih. Nekeč mi je hotel dati deset mark za moj trud pri pospravljanju, pa sem odklonila, češ da to pri tovariših pač ne gre. Drugi dan mi je zato podaril drago bonboniero. Za sto mark plače na mesec je imel ta šofer res potratne navade.

Neko jutro je Lehmann peljal tovarnarja v njegov urad in se takoj nato vrnil, da odpelje gospo v mesto. Porabila sem njegovo odsotnost, da sem pospravila njegovo sobo nad garažo.

Zvesta svoji nalogi sem morala biti radovedna. Prebrskala sem žepe njegovih oblek, toda našla nisem ničesar pomembnega. Z istim neuspehom sem pregledala predale. Vse je bilo nezaklenjeno. Pozorna sem postala, ko nisem nikjer našla pisem, zapiskov in drugih takih drobnih skrivnosti, brez katerih pač noben človek ni. Naposled sem prišla uganiti do dna v omari za obleko: tam sem odkrila zaklenjeno železno ročno blagajno. Bogve kaj neki bi tam našlo, če bi mogla prebrskati, sem si dejala, ko sem zdajci zaslišala, da se je pred hišo ustavil avtomobil.

Bombe na ognjenik

Prvič v zgodovini so ondan skušali s tehniko ukrotiti ognjeniški izbruh: ameriška letala so preletela ognjenik Mauno Loo na Havaju in metala bombe nanj. Izbruha sicer niso udušili, zato so pa tok lave znatno odvrnili od naselbin na pobočju.

HERSAN CAJ

ZDRAVJE

s pomočjo zdravilnih svojstev raznih zelišč se dobi, ako se uživa

„HERSAN ČAJ“

mešanica posebnih zdravilnih zelišč po sestavi zdravnika R. W. Pearsona, zdravnika šefa v Bengali (Angleška Indija). Po večletnih izkušnjah je neovrgljivo dokazana velika vrednost

„HERSAN ČAJA“

in to z nedvomnim uspehom pri obolenjih zaradi poapnenja žil, pritiska krvi, pri ženskih boleznih, pri menstruaciji (menjanju mesečnega perila), migreni, revmatizmu, obolenju obisti, jeter, motnjah v želodcu, zastrupljenju, zapeki, protinu (giht), črevesnih boleznih, hemoroidih, žgagi in pri čezmernem odebelenju.

„Hersan čaj“ se dobiva v vseh lekarnah.

Poučno knjižico in vzorec Vam pošlje zastoj:

„Radiosan“, Zagreb

Ulica Popa Dukljanina 1

Reg. S. št. 14001 z dne 6. VI. 1934.

Anekdote

BISMARCK IN NJEGOV ZDRAVNIK

Nemški kancelar Bismarck je bil s svojimi zdravniki nenavadno neprijazen in trmast. Noben zdravnik mu ni prišel do konca.

Ko je znani berlinski zdravnik dr. Schweninger prvič pregledal bolnega Bismarcka, je takoj uganil, da je kancelar siten človek. Zadal mu je nekaj vprašanj, toda Bismarck mu sploh ni odgovoril. Tedaj mu je zdravnik rekel:

»Ekselencija, če nečete odgovarjati na vprašanja, bo najbolje, da se obrnete na živinozdravnika, ker njegovim pacientom ni treba odgovarjati.«

LUDOVIK XIV. IN POSLUŠNI VOJVODA

Francoski kralj Ludovik XIV. je rekel nekemu svojemu dvorjanu:

»Če vam ukažem, da skočite v Seino, morate to brez obotavljanja storiti.«

Po teh besedah se je dvignil s svojega sedišča vojvoda Guise in krenil proti vratom. Kralj ga je vprašal:

»Kam pa, vojvoda?«

»Učit se grem plavanja.«

ČE SO PLEMICI SIROMAŠNI...

Španska plemiča don Thomas de Naronha in don Menezes sta bila dobra prijatelja. Oba sta živila v veliki revščini, čeprav sta bila ugledna politika.

Nekoga dne je postal don Menezes guverner Tangerja. Vlada mu je dala denar za potnico. Dona Menezesa je spremljal v pristanišče sluga dona Naronhe, ker Menezes sam ni imel lastnega služabnika. Preden se je pa vkrca na ladjo, je zapazil, da mu je nekdo ukradel ves denar. Odpeljal se je suh.

Policija je osumila tatvine slugo dona Naronhe. Ker pa dokazov ni bilo, so osumljenca izpustili iz zapor. Tedaj je poslal don Naronha svojem prijatelju v Tanger tole pismo:

»Hudo mi je, da so te okradli. Prav tako mi je hudo, da so mojega slugo — docela poštenega človeka — osumili tatvine. Pri vsej tej neprijetnosti pa imava vsaj to utočje, da bo javnost naposled vendarle izvedela, da imaš ti denar, jaz pa — slugo.«

OPAT BREZ OPATJE

Slavni italijanski opat in pisatelj Ferdinando Galliani je bil znan po svoji duhovitosti. Živel je na dvoru napolijskega kralja Ferdinanda IV., ki si je poleg drugih naslovov nadel še vzdevek »Jeruzalemskega kralja.«

Nekoč se je hotel kralj poslati z opatom in ga je vprašal:

»Gospod opat, kje je pa vaša opatija?«

Galliani je mirno odgovoril:

»Vaše Velikanstvo tega ne ve? V vaši jeruzalemski kraljevini vendar!«

SAPHIR IN NEZNANI PESNIK

V neki družbi so se pogovarjali o poeziji in pesniški slavi. V družbi je bil tudi znani dunajski humorist Saphir (1795—1858). Ko se je neki mlad pesnik široko ustil, da se je rodil isti dan, kakor je umrl Goethe, je Saphir pripomnil:

»Oba dogodka sta velika izguba za nemški narod.«

Njena velika ljubezen

PO FRANCOŠČINI PRIREDIL B. P.

15. nadaljevanje

»Ne priznam vam pravice, da bi mi mogli to prepovedati.«
V sinjih očeh mojega sobesednika se je utrl blisk.

»Tudi prav!« je zasikal med zobmi. »Potem vsaj vem, kaj imam storiti.«

Izenada me je izpreletel brezumen strah: moj mož hoče izzvati dvoboj!

Ze ob sami misli na to sem se morala zgroziti: dva moža naj bi se zame dvobojevala — zgolj zaradi abotnega ponosa Arturja Winterton, ki se čuti užaljenega!

»Kaj mislite storiti?« sem vprašala in glas mi je drhtel.

»Zdaj se vas to nič več ne tiče.«

»Če vam povem, da vaš sum ni utemeljen!«

»Do tega trenutka ga še niste izpodbili.«

»A vendar, vsaj povejte...«

»Preprečiti mislim, da se moj sum ne uresniči. Da ste žena kakor druge, bi govoril o prise-gah in zvestobi. Nasproti vam, ki odklanjate še tako rahlo zve-zo in obveznost do mene, sem pač prisiljen izbrati si drugačno pot.«

»In mislite, da me boste tako ukrotili?«

»Na žalost ne! Tega upanja nimam. Samo tega človeka hočem enkrat za vselej spraviti s svoje poti.«

»Ubili ga hočete!« sem vzkliknila naivno.

Začuden me je pogledal; potem so se mu zdajci odprle oči. Zasmel se je.

»Ne, Renata. Človeka, ki ni storil drugega, kakor da je ponudil neki ženski blagoslovljene vode, nihče ne ubije — ženski, ki je ne ljubiš in ki tebe nič manj ne prezira kakor ti njo.«

Besede, ki je ne ljubiš, je izgovoril s posebnim poudarkom, toda jaz se pri tem poudarku nisem ustavljala, saj sem si bila zastran njegovih čustev do sebe že dolgo na jasnem.

»Kaj pa potem nameravate?«

»O, samo k njemu goidem in medtem ko mu bom govoril o docela vsakdanjih stvareh, bom našel priložnost, da mu povem svoje ime, če ga še ne pozna, mimo grede pa še ime našega ministrskega predsednika, ki je moj prijatelj... Vaš občudovalec bo tedaj izprevidel, da mu ne kaže drugega kakor da se lepo umakne, če noče, da si pokvari vso kariero.«

»Ne razumem prav... Kdo je pa vendar ta gospod, ki ga oči-vidno tako dobro poznate?«

»Kaj? Ne veste?« je vzkliknil moj mož.

»Do danes me ni njegovo ime prav nič zanimalo.«

»Naj vam tedaj povem: vaš občudovalec, draga moja, je mlad ataše vašega poslanstva, ime mu je baron Moulin. Zdaj menda vidite, da mu njegov položaj v Londonu ne dovoljuje, da bi se zoper mojo voljo spuščal v ljubimkanje z vami.«

Tisto minuto sem vedela, da je Artur Winterton odločen tako storiti, kakor je rekel: brez slehernega pomisleka bi strl bodočnost nedolžnega človeka, za prazen nič.

»A če ne bo razumel, kaj hočete od njega, ali če se ne bo hotel ukloniti vaši zahtevi? Zakaj naj bi se tudi uklonil, ko pa ve, da ni kriv nikake neko-rektnosti nasproti meni?«

»Tem slabše zanj! Če ne bo hotel razumeti, si bo sam zape-

čatil usodo... Pojdite zdaj v svojo sobo, Renata, jaz grem pa pri- priči na francosko poslaništvo.«

To rekši me je mehko prijel za roko in me odvedel k vratom ter jih odprl.

Takrat mi je bilo, kakor da bi se bilo nekaj utrgalo v meni. Sama ne vem, kako se je zgo-dilo: iztrgala sem se svojemu možu iz rok, ga krčevito zgra-bila za suknjič in ihte zavpila:

»Ne hodite tja, Artur! Zakol-nem se, da ne ljubim tega člo-veka, prisežem vam, da ne bom nikoli več z njim govorila!...«

Njegove roke so me stisnile za zapestji, nagnil se je k meni, da se je njegov obraz skoraj dotak-nil mojega, in njegove oči so se zapičile v moje, polne solz.

»Nikoli več?« je zamrmral.

»Nikoli več!« sem ponovila.

Sunkovito me je prišel k sebi in me hlastno poljubil na čelo. Potlej me je zdajci sunil proč, se obrnil in zaprl vrata za seboj. Kako sem prišla v svojo sobo, ne vem več; le tega se spomnim, da sem padla na kanapé in da so se mi solze vdrle iz oči.

Solze ranjenega ponosa ali užaljenosti, solze živčnega na-pada ali blagodejne solze spro-stitve? Še danes ne vem, zakaj sem tisto dopoldne toliko pre-jokala.

17

John poroča

Dolgo se nisem mogla pomi-riti. Med solzami sem grizla čipke na blazini, da bi udušila ihtenje, ki mi je stresalo telo.

Ali mi je gnev, da sem se mo-rala ukloniti Arturju Winterto-nu, izsilil potok solza? Gnev nad tem, da je premagal moj odpor in strl ledeno nepristopnost, ki sem jo do tega dne kazala na-sproti njemu?

S srdom in gnevom sem mo-rala misliti na svojega moža: koliko zmagoslavje zanj, če se spomni na moj poraz! Ob tej misli bi se bila najrajši raztrgala od jeze.

Stari John je prvi okusil moj srd.

Ker ni bilo okoli enajstih no-benega glasu iz moje sobe, je mislil, da sem odšla zdoma, in je prišel, da pospravi sobo.

Videč moj objokani obraz, je s strahom prihitel k meni.

»O, mylady, nekaj se vam je zgodilo! Ali vam lahko poma-gam?«

Z njegovega lepega starčev-skega obraza sta sijali sama do-brota in sočutje.

»Vaša krivda je, John, da sem jokala!« sem rekla trdo in se vzravnila.

»Ne govorite tega, mylady! Stari John bi dal življenje za lady Wintertonovo...«

Malone odurno sem mu sko-čila v besedo:

»Če mi je stari John vdan, mi je le na ukaz svojega gospo-darja!... Njegova zvestoba je takšna, da celo vohuni za hrb-tom tiste, ki ji ima služiti, in poroča o njej stvari, ki so ji v škodo, ker si jih gospodar krivo razlaga.«

Starec je sklonil glavo in je ponižno dejal:

»Rekel sem mylordu, da ni moja naloga zalezovati svojo gos-podarico... toda gospod ne do-voli, da bi kdo oporekal njego-vim zapovedim.«

John je upognil kolena in po-pleknil predme.

Ubogi starec je imel že tako trde ude, da se mi je zdelo, ka-kor da bi slišala pokanje kosti,

ko se je toli hlapčevsko ponižal pred menoj.

In vendar nisem niti s prstom ganila, da bi ga vzdignila s tal, tako hudo sem mu zamerila njegovo početje.

»Mylady mora vedeti vso res-nico in ne sme dvomiti o zvesto-bi svojega starega služabnika.«

»Kako naj verujem v zvestobo navadnega vohuna!«

Starec se je stresel, tako v živo ga je zadela moja kruta beseda.

»Hudo je slišati v mojih letih tako besedo,« je trdno odgovo-ril. »Lady Winterton bi boljše storila, če bi me vprašala in sli-šala moje pojasnilo, preden iz-reče tako sodbo.«

»Čemu! Predobro vem, da ste tedne in tedne hodili za menoj, prežali na sleherni mojo kretni-jo in jo morda še po svoje obr-nili, ko ste poročali svojemu gospodarju — zato da je tem poročilom pripisoval pomen, ki ste jim ga bili že sami podtak-nili.«

»Ne, mylady, ni se tako zgo-dilo. Poslušajte, prosim, starega Johna, da pove, kako...«

»Prav, govorite!... Poslušam vas.«

»Nekega dne mi je gospodar dejal: Ko pojde lady Winterton zjutraj zdoma, boš šel za njo. Preveč prostodušna je in preveč je vajena francoskih svoboščin,

da bi se že živela v angleške šege. Zato utegne prezreti, da je to ali ono morda na Francoskem docela naravno, pri nas pa žali žensko čast. Da se ji kaj ne pri-peti, kar bi jo postavilo v slabo luč, boš pazil nanjo, neopazno, da ne bo niti slutila. Zakaj, ho-čem da se bo pri meni čutila popolnoma svobodno, hočem, da ji bo to nadziranje v varstvo, ne pa v nadlego. Če bi kdaj mi-slil, da je to ali ono slabo zanj, mi boš sporočil in poskrbel bom, da bo vse v redu.«

»Zdaj vidite, mylady, da to ni bilo vohunstvo!... Moj gospodar je prepošten, da bi bil zahteval od mene kaj takega.«

»Ali je že dolgo, kar opravlja-te svojo nalogo?«

Starec je malo pomislil.

»Kakšne tri tedne bo tega.«

»Nadaljujte,« sem rekla na kratko.

»Storil sem, kakor mi je lord Winterton naročil. Sledil sem od daleč svoji mladi gospodarici... čeprav sem videl, da je popol-noma nepotrebno, ko je pa lady

Wintertonova imela vsako jutro isto pot. A ker nisem maral po-kazati pomanjkanja vneme do tiste, ki sem jo bil poklican va-rovati, sem bil vsako jutro zve-sto na svojem mestu.«

»V luči takšnega pripovedova-nja se zdi vaše vohunstvo sko-rajda angelsko početje,« sem pripomnila z grenkim nasme-hom.

»Lepo prosim mylady, da me poslušate do konca!«

»Nekega dne sem opazil v cerkvi moža, ki je vneto opazo-val lady Wintertonovo in se ji skušal približati. Preveč stare so moje oči in preveč so že videle, da bi se utegnile motiti: nisem si mogel v tuju predstavljati hudobnega človeka... Ta mož je bil nevarnost za mylady, a ne tiste vrste, ki sem jo bil dolžan sporočiti svojemu gospodarju...«

»Minevali so dnevi. Tujec se vam je vse bolj in bolj pribli-ževal... Rekel sem si, da pač ni moja naloga stati za vami in gledati, kdaj se vam bo na-smehnil... Ne, stvar Arturja Win-tertona je, da brani in varuje svojo mlado ženo pred skomina-mi drugih mož. Njegova dolžnost je paziti na svoje bogastvo; take ubog starec, kakor sem jaz, pač ne more nastopiti proti morebitnim nakanam mladega zapeljivca.«

»In vendar sem se dolgo po-mišljaj, ali naj mylordu sploh kaj povem. Kako naj mu razlo-žim, da ima kot zakonski mož dolžnosti do vas, dolžnosti, ki jih ni moči zvrniti na druge-ga?«

»Nadaljujte!« sem rekla mrzlo.

»Kaj naj vam še povem? Med-tem ko sem se jaz obotavljal, pa lepi neznanec ni čakal, da bi kdo drugi opravil delo namesto njega. Drznil se vas je ogovo-riti! Videl sem vas, kako ste zardeli, ne vedoč, kaj bi storili. Takšne drznosti lady Winterto-nova ni bila vajena. V svoji pla-hosti se niste znali braniti. In tedaj...«

»Tedaj?«

»Tedaj sem šel h gospodarju in mu povedal, da sem prestar za takšne opravke in da se mi upira zalezovanje vas. Rekel sem tudi, da bo človek, ki ima mlado ženo vaših let in še ni star nadušljivec, pač sam pazil na tisto, kar mu je najdražje.«

Starec je prestal in zaprl oči v spominu na zanj nenavadni prizor.

Potem je tiše povzel:

»Ko sem začel govoriti, se je gospodar samo dobrodušno na-smehnil; toda ko sem bil s svo-jim nasvetom pri kraju, mylorda ni bilo več moči spoznati. Iz oči so mu streljali bliski, obraz je imel spačen in sploh je bil tako čudno izpremenjen, da me je bilo strah pred njim.«

»Potem me je začel izpraše-vati. Hotel je vse vedeti do po-slednje podrobnosti. Toda odgo-voriti mu nisem mogel drugega kakor to: Mylord, nič ni, verje-mite mi! Samo jaz ne morem več... zame to ni... Lady Winterton je preveč mlada, preveč le-pa... Ko sem bil jaz mlad, možje niso zanemarjali svojih žen.«

»Skomignila sem z rameni. Pre-sedalo mi je že, da starec veno-mer rabi te nespretne besede.«

»Če ste mu tako govorili, se ne čudim, da ste ga spravili v slabo voljo.«

»Da,« je ponižno prikimal sta-ri John. »Šele ko je bilo že pre-pozno, sem spoznal, da sem bil premalo diplomata. A vendar,« je povzdignil glas, »imel sem prav: vohunstvo ni opravke zame.«

»Nadaljujte!«

»Kaj naj vam še povem, my-lady?... Nisem mu maral ničesar izdati. Samo to sem zatrijeval, da ni moja mlada gospa ničesar storila, kar bi ji bilo v sramoto, in da je kriv samo mož, ki za-nemarlja svoje dolžnosti... In tedaj...«

Starec je zaprl oči. Na njego-vem nagubanem obrazu je bila zapisana bolest.

»Mladi gospod je bil silno raz-burjen,« je povzel s tihim gla-som. »Ni se mogel več prema-gati... In da bi izvedel, kaj se je zgodilo... da mi iztrga priznanje, me je...«

»Kaj vas je? Zakaj ne dogo-vorite?« sem vprašala s stra-

V 24 UR

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zappestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

hom. Pokril si je bil obraz z ro-kami in iz njegovih ust ni bilo besedice.

»Udaril me je,« je naposled zajecjal in se stresel po vsem životu.

»Udaril! Fej, da ga ni sram!«

»Ne, mylady, krivico mu de-late! Moj gospodar ni hudoben človek!« je nesebično protestiral stari John. »Saj ni vedel, kaj dela!... Ljubi vas in mož, ki ljubi, ima tenka usesa za vse, kar je v zvezi z ljubljanim bitjem...«

Prezirljivo sem mahnila z ro-ko, toda starec je resno odkimal:

»Pač, mylady, moj mladi gos-pod je ljubosumen... Na žalost sem se prepozno zavedel svoje nerodnosti... Gotovo je mislil, da je tujec oblatil njegovo čast... da je vse zamujeno... kaj vem!

»Ali je potem čudno, da se je izpozabil? Še zmerom živi v njem oni razposajeni otrok, ki me je sunil z nogo, kadar nisem maral ustreči njegovim muham... Sr-dilo ga je, ker je mislil, da ne-kaj skrivam pred njim.«

»Šele takrat sem spoznal, da ne smem pustiti, da bi se v nje-govi duši razbohotili dvomi, ki jih je zasejala moja nerodnost. Zato sem rajši mylordu vse po-vedal, kar sem videl, trdno pre-pričan, da bom s tem samo slu-žil svoji gospodarici...«

»Haha!« sem se porogljivo za-smejala. »Najprej greste in za-sejete najgrša sumničinja — da bi jih izruvali, me pa še bolj obrizgate z blatom!«

»Verjemite, mylady, takšnih istorij doslej nisem bil vajen,« je odgovoril starec in pridušil vzdih. »Poslej se v take reči ne bom več spuščal... To sem po-vedal tudi svojemu mlademu gospodarju.«

Pogledal mi je zvesto v oči in sklenil roke.

»Mylady!« je vzkliknil z gan-ljivo toplostjo, »verjemite mi, spoštujem vas in ljubim vas iz dna svojega ostarelega srca. Naj mi bo zato dovoljeno prositi vas: ne srdite se na mladega gospo-da! Kjer je ljubezen, je zmerom tudi nekoliko ljubosumnosti...«

Instinktivno sem zaprla star-cu usta z roko, boječ se, da ne bi do konca razpletel svojih misli. Uganila sem, kaj je hotel še reči, toda za nič na svetu ne bi bila marala tega slišati.

»Stojte, John! Nehajte!... Ne dovolim vam, da bi govorili o teh stvareh!«

»In vendar, mylady, m o r a m si olajšati vest!... Povedati vam moram... Dolžnost mi velevala, da ne zamolčim...«

»Česa da ne zamolčite? Kaj mi imate povedati?«

»Zastran gospoda...«

»Govorite!«

»O, mylady, rotim vas, ne za-merite mi, da se predrzнем ne-kaj pripomniti, toda sam sem videl, da mladi gospod krivo ravna...«

»John! Prepovem vam, da bi dogovorili!«

»Vse ladies Wintertonove so bile dobrega srca... vse so znale odpuščati... In nobena ni poza-bila, kakšne dolžnosti ji nalaga zakonski stan...«

»John!«

Vzravnila sem se v vsej viso-kosti, iztegnila roko in s prstom pokazala na vrata.

»Ven!«

Starec je počasi vstal in si iztepel prašno koleno. Kakor da ne bi bil slišal moje rezke za-povedi, je povzel:

»Vse ladies Wintertonove so hrepenele po tem, da bodo sre-čne matere, ponosne na otroke, ki jih jim je poslalo nebo kot plačilo za to ali ono razočara-nje, ki so ga morda doživele v zakonu. Vse so bile srečne, ker so znale o pravem času odpu-stiti ali zatisniti oči, če je tako naneslo.«

Kini prinašajo

KINO SLOGA

Ljubljanski dvor Telefon 2730
V četrtek in petek 23. in 24. t. m.

»KRIK SVETA«

zgodovinska zadnjih 30 let v slikah
od petka 24. t. m. naprej
premiera velikega češkega filma

»HIMNA SVOBODE«

Življenje prvega tvorca ČSR in prvega
bojevnika miru Stefanika
V glavni vlogi: Vladimir Rogoz

SOKOLSKI DOM ŠISKA

telefon 33-87
predvaja od 25.-27. t. m.

»PETER«

V glavni vlogi: Franciška Gaal
od 28.-30. t. m.

»OSREČI ME«

V glavnih vlogah: Elze Elster in
Adela Sandrock

KINO MOSTE

predvaja v soboto 25. t. m. ob 8. uri
v nedeljo 26. t. m. ob 4. in 8. uri in
v ponedeljek, dne 27. t. m. ob 8. uri
veselo opereto

»NE BOJ SE LJUBEZNI«

V glavnih vlogah: Theo Lingon in
Ralph Arthur Roberts

»SINOVI PUSTCAVE«

V glavnih vlogah: Stan Laurel in
Oliver Hardy

Cene enake, dodatki običajni
Pridojajo: »Križarje«

SOKOLSKI KINO VRHNIKA

predvaja od 25.-28. t. m.
»BENEŠKA NOČ«

V glavni vlogi dalmatinski rojak Tine
Pattiera

Bogato dopolnilo programa.

ZVOČNI RADIO JESENICE

telefon int. 10
predvaja v soboto, dne 25. t. m. ob
20. uri in v nedeljo ob 16., 17. in
20. uri

sovjetski velfilmi, drame in ljudskega
življenja

»VIHAR«

V glavnih vlogah: Masalitina, Tara-
sova, Carev in dr.

Dodatki: »Glavni dobitek« in zvočni
tednik

V petek, dne 24. t. m. ob 20. uri in
v nedeljo, dne 26. t. m. ob 11. uri
dopolnilo kot matinejo po spizanih
cenah film is mornarskega življenja

»KAJ ZENE LJUBIJO«

V glavnih vlogah: William Haines in
Madge Evans

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da boš zdrava in lepa

Podbradek ni v lepoto

Nasvet, kako ga odpraviš

(P-p) Pariz.

Podbradki so dvojni: podbradki debelusi in podbradki suhi.

Če je ženska zalita, se mora predvsem prizadevati, da se iznebi splošne toščice. Sredstvo gotovo že poznate: telovadba, zelo nagli in ponavljani gibi — najmanj petnajstkrat do dvajsetkrat — da se temeljito spotite; potenje lahko še povečate, če se med vajo oblečete v volnen trikó. Zraven je treba dobro in prav dihati. Med vajo popijte kozarec vode v majhnih požirkih, da pospešite potenje.

Črtajte iz svoje hrane testenine, kruh, močnate jedi, toščice in sladkor. Uživate v glavnem pečeno meso, zeleno solivje, sadje in solato. Tega se lahko do sita najest, ker vas ne mislim izstradati, le shujšati. Vajen je zajtrk: proč z velikimi obroki kruha z maslom, proč z belo kavo! Popijte skodelico zelo vroče vode na tešče; pijte zelo počasi. Pol ure nato si lahko privoščite lonček jogurta brez sladkorja in jabolko ali dve. Pri jedi ne pijte, pijte pa dosti v razdobju med zajtrkom in kosilom, v času med kosilom in večerjo. Za južino ne kave, kvečemu čaj; če ste lačni, morda še jabolko.

Dokler živite po dieti, ne pozabite na telesno nego. Temeljito si trite vse telo, da bo vaše mišičevje ostalo prožno, vzlic shujšanju. Drgnite se z rokavico iz konjske žime, in sicer z mešanico enakih delov kafnega alkohola in balzama »fioraventi«, ki imenitno poživlja obkroži; lahko pa namesto kafnega alkohola vzamete tudi sivkov (lavendlov) alkoholat.

To bi bilo eno.

In zdaj drugo. Zjutraj in zvečer se potolcite pod brado s hrbtom dlani; roka pri tej masazi ne sme biti toga (trda), temveč voljna in mehka, mlahava. Preden se lotite te zelo dobre masaže si lahko namažete spodnji del obraza s kakšno kremo ali emulzijo, ki pomaga hujšati. (Vprašajte v drogeriji!) Tolecite se tako dolgo, da postane koža živo rdeča, potem pa odstranite kremo in umijte obraz s kakšnim astringentom (snovjo, ki vleče skup).

Za suhe ženske s podbradkom pride v poštev samo lokalni postopek, t. j. gori popisana masaža podbradka. Če se hočete resno odkrižati tega dvomljivega čara, morate vse debeluške in suhe gledati tudi na to, da pravilno ležite: spite na hrbtu, brez zglavlja in pazite, kako držite glavo.

Irène Conseillère.

Kako popraviš

Pre malo razvite prsi

Nekaj lahkinih in koristnih vaj

Težko vprašanje! Preden sem se upala nanj odgovoriti, sem se obrnila do vseh zdravnikov, kar jih poznam; saj ne gre samo za lepoto, ne gre samo za razvite mišice!

Če ima ženska slabo razvite prsi in se ne boji truda, da si jih popravi, mora pri vajah gledati na tele tri točke:

Slaba drža ramen

Da popraviš to hibo in da dobiš gibčna ramena, moraš delati krožne vaje s palico: Vzemij v obe roke palico, zavijti jo čez glavo na hrbet in spet nazaj predse, ne da bi palico z eno roko izpustila. Potem vajo stopnjuj tako, da roke čedalje bolj približuješ drugo drugi. Tako postane vaja vse težja in težja in seveda tudi učinkovitejša: boš videla, da boš dobila gibčnejša ramena.

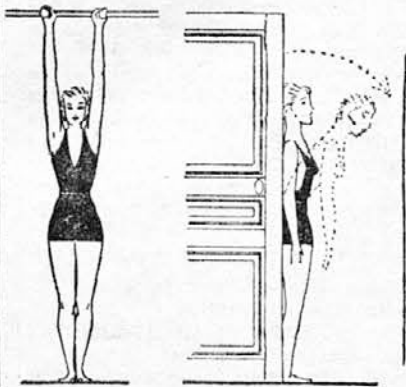
Potlej so na vrsti mišice, ramen-ske in hrbtne. Gre za to, da jih okrepiš. To dosežeš z lahkimi vajami z ročkami: stojiš pokonci iztegni roke z ročkami tako predse, da bodo v isti višini z rameni, in popisuj vodoravne kroge, kolikor le moreš velike; nato se malo nagni naprej in popisuj z ročkami kar moči velike navpične kroge. Tako se ti bodo mišice razvijale in utrdile. Ko se utrušiš, prenehaj.

Slaba drža hrbtenice

Da si popraviš slabo držo hrbtenice, se nasloni ob rob podboja odprtih vrat, tako da pritiskaš obenj vso hrbtenico in potem se začneš pripogibati in spet vzravnavati, vretence za vretencem. Druga vaja, ko nato: nasloni se spet z vso hrbtenico ob podboj in ne da bi se odmaknila od njega, iztegni roke in jih vodoravno zavrti kolikor moči nazaj. Tako si utrjuješ hkrati hrbtenico in ramena.

Preslabo razvit prsni koš

Tu najbolj pomagata tek in plavanje. Če nisi preveč odporna, delaj tole vajo, a glej, da ne boš pretiravala: pojdi zjutraj na miren in zračen kraj na kratek sprehod. Sprva hodi počasi, potem malo hitreje, steci nekaj korakov, ne več kakor 15–20 metrov, da se ne upehaš. Nazaj gredoči hodi spet nekaj časa počasi, potem malo hitreje in spet počasi — vsega skup kakih 20 minut ali pol ure, kakor si pač pri

moči. Pri daljšem sprehodu začni tek koč v začetku, poslednji tek pa vrini kakšne četrte ure pred koncem. Pazi, da ne boš upehana, ko se vrneš v slabši mestni zrak, drugače ti vaja ne samo ni koristila, nego ti je bila celo v škodo. I. C.

Ne gubancite čela!

III

(Prva dva članka sta izšla v št. I in 2)

Boljšje je paziti prej kakor pozneje. To velja za vse, kar človek počne v življenju, velja posebno za boleznij, velja pa tudi za gube. Zato je tale nasvet zlata vreden: opustite pri mimiki sleherni nepotrebno gubancenje, boste videli, da si boste prihranile nešteto gub, ki bi sicer kazile vaš obraz.

Oglejte si samo svoje čelo: ali je res neobhodno potrebno, da ga nagubate na tak način, če hočete pokazati presenečenje, na drugi način, če ste nezadovoljne, spet drugače, kadar kaj vprašate, nekaj premišljate, strmite pred se — ali vam je res tega treba? Ne, ravno nasprotno je prav: pazite, da ohranite mirno čelo, brez gub. Vaše skrbi ne bodo zato nič manjše, če si jih boste napisali na čelo — narobe! Razen tega boste, če se ravinate po mojem nasvetu, dosegle večjo oblast nad seboj, nad svojimi gibi in mimiko; postale boste bolj same sebe gotove.

O, ne mislite, da hočem napraviti iz vašega obraza mrtvo in brezizrazno krinko. Nikakor ne!

Hočem le, da bo vaš obraz zrcalil samo tisto mimiko, ki jo tudi sami radi vidite na obrazu svojega bližnjega. Zapomnite si: samo smehljaj vam polepša obraz.

Pazite le, da ne zaidete v drugo skrajnost: obraz vam ne sme postati lesen, odrevenel. Kadar počivate, ne sme na vašem obrazu igrati nobena mišica, vaša lica morajo biti sproščena kakor pri otroku. Tako vam bodo še v poznih letih ostali prihranjeni sicer neobhodni pečati starosti.

Poskusite tedaj vsako jutro nekoliko vaditi nepremičnost obraza. Lezite in sprostite se za par minut: zapovejte svojim mišicam na obrazu, da naj vsaj tih par minut popolnoma mirujejo. Uspeh ne bo izostal. Dr. X.

Kafni glicerini za rdeče roke

15 g glicerina in 5 g kafnega cveta raztopimo v 75 g vinskega cveta, na koncu pa razredčimo še s 5 g destilirane vode. Po slehernem umivanju natremo roke s tem glicerinom, še preden jih obrišemo. Kdor ljubi dišeče mazilo, naj kane v glicerini še kakšnih 10 kapljic rožnega olja (umetnega).

Razpokane ustnice

so kaj neprijetne. Pomagamo si tako: 13 g voska in 13 g kitove toščice počasi raztopimo nad majhnim plamenom, potem pa primešamo 100 g mandljevega olja. Ko se mazilo ohladi, kanemo vanj še 1 g olja iz grenkih mandljev in 3 kapljice umetnega rožnega olja. Preden gremo na mraz ali veter, si natremo ustnice s tem mazilom.

Prhljaj na suhem lasišču, 3 g rezorcina raztopimo v 75 g 95%nega vinskega cveta. Potem dodamo še 2 do 5 g ricinovega olja, več če je koža zelo suha, manj če ni presuha. Zaradi blagega vonja dodamo še 20 g kolinske vode. Pred uporabo moramo tekočino pretresti.

Neprijetnega duha pod pazduho se znebimo, če si vsak večer po umivanju namažemo pazduho s tole raztopino: 3 g vinske kisline in 10 g borove kisline raztopimo v mešanici 40 g rožne vode in 60 g vinskega cveta.

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

JUHE

Grahova juha

3 do 4 dl suhega zelenega ali rume-nega graha kuhamo v vodi, dokler se ne zmehča. Nekateri pridenejo zaradi okusa tudi iztisnjen strok česna, to pa ni neobhodno potrebno. Potem zalijemo grah z juho ali z vodo, solimo in zakuhamo svetlo prežganje, v katerem smo opržili drobno sesekljano čebulo.

Ohrovtova juha

Glavo ohrovtu dobro operemo, zrežemo in zdušimo z 8 dkg presnega masla ali svinjske masti, potem pa pomokamo s 3 dkg moke. Zdušen ohrovt zalijemo z vodo ali z juho in ga pustimo kakšno uro vreti. Tedaj pridenemo nekoliko olupljenih, v drobne kocke narezanih krompirjev, solimo in popramo in pustimo še tako dolgo kuhati, da se krompir zmehča.

Če želimo okusnejšo juho, lahko vkuhamo vanjo še na drobne koščke zrezano hrenovko.

Smetanova juha

3 dl kisle smetane zvrkljamo z 1 dl fine moke in razredčimo z nekoliko hladne vode, potem pa zakuhamo to mešanico v 1 liter kropa. Med zakuhanjem moramo s kuhinjo ne prestanto stepati krop, sicer postane juha neenakomerno gosta. Juha je okusnejša, če je v kropu kuhamo nekoliko kumne v čajnem jajčecu.

Juho serviramo z narezanimi in po-pečenimi žemljami.

MESNE JEDI

Ledvice

Svinjske ali goveje ledvice zrežemo na tenke lističe in jih opravimo s čebulo v razbeljeni masti. Pražiti jih ne smemo predolgo, sicer postanejo trde. Ko so dovolj oprazene, jih solimo, opopramo in začnimo z majaronom, potresemo z moko, zalijemo z vodo in jih v soku še enkrat prekuhamo.

Ledvice lahko kisamo z limonovim sokom ali s kisom.

Hrenovo meso

Hrbet, prsi ali pleče mlade svinje razrežemo na koščke in dušimo s čebulo, lovorjevim listom, kisom, vodo in soljo tako dolgo, da se meso zmehča. Polivka naj sega čez meso. Sok, ki se pokuha, vlijemo pred serviranjem čez meso, povrhu pa potresemo nastrgan hren.

Zajec v smetani

Zajčji hrbet z zadnjima nogama vred očistimo vseh kožic. Potem ga osolimo in dobro preslanimo. Tako pripravljene zajca denemo v kozico, navržemo nekoliko celega popra, lovorjev list, timijan, limonove lupine, majhno, na debelo narezano čebulo, narezano jušno zelenjavo, prilijemo nekoliko vina in ga pečemo. Kasneje dolijemo še nekoliko vode in s sokom večkrat polivamo zajca, dokler se meso ne zmehča.

Tedaj položimo zajca na velik krožnik, sok pa odcedimo v lonec. Potlej zvrkljamo v kiso smetano 2 kavni žlički moke. Posebej rjavo prepražimo 3 do 4 koščke sladkorja s presnim maslom. Oboje vlijemo v sok in kisamo z limonovim sokom, potem pa vse skup tako dolgo kuhamo, da se omaka zgosti. Če je omaka pregosta, jo razredčimo s smetano. Zajčje meso zrežemo s kostmi, ga položimo spet v kozico in pretlačimo nanj skozi redko

Zgodba o prvem prstanu

Kako je Zevs kaznoval Prometeja in kako ga je Herkules rešil

Kje je ženska na svetu, ki si ne bi vsaj začasno hotela natakniti prstan na prst? Kolikšna čuda so že izdelali dragotinarji, da olepšajo ta neznačni, pa vendar toli dragoceni in simbolični okras!

Ali ste se že kdaj vprašali, kdo je bil tisti smrtnik, ki je prstan izumil? Zevsu, poglavarju grških bogov, so prerokovali, da ne bo dobro zanj, če bo imel otroka s Thetido, boginjo morja; ta otrok bi ga vrget s prestola. Toda kralj bogov je Thetido ljubil in ni maral verovati prerokbi.

Zgodilo se je, da je Prometej, ta nepopraviivi šalivec med bogovi, ukradel Zevsu blisk. Uzaljeni bog ga je kruto kaznoval.

»Priklenjen boš na vekov veke na Kavkaz,« pa je rekel Zevs, »in jstreb ti bo vsak dan na novo vsa jetra izkljuval!«

Prikoval na bleščečo skalo, vso v smaragdih in rubinih, je ubogi Prometej trpel peklenke muke. Toda zato ni Zevsu nič manj ljubil in spoštoval. S kavkaških višav je imel prekrasen razgled v dolino in je vse videl, kaj počno bogovi; vselej kade se je Zevs smutil k morju, da se sestane s Thetido, ga je Prometej svaril:

»Pazi, Zevs! Misli na prerokbo! Otroci pride, ko oče dostikrat niti

ne sluti! Pazi, da ne izgubiš prestola!...«

In kralj bogov se je takoj vrnil na Olimp.

Tako je minilo trideset let. Tedaj je orjak Herkules obljubil Prometeju, da ga bo rešil. Toda poprej mu mora Zevs to dovoliti.

»Izključeno!« je odkimal bog bliska. »Častno besedo sem dal, da bo Prometej ostal prikoval na to skalo najmanj 30.000 let.«

»Zastran tega se ne boji!« mu je odgovoril Herkules. »Napravi mi bom prenosno verigo in skalo.«

In prinesel je kralju bogov železen verižni člen, nanj je pa prikoval majcene kremplje, da so držali košček smaragdne skale. In Zevs je nataknil ta prstan svojemu nesrečnemu prijatelju na prst.

Tako je Herkul rešil Prometeja. Zevs ni prelomil svoje častne besede — in tako se je rodil prvi prstan, okrašen z draguljem.

Priljubljen je najprej Kaldejcem, potem Egipčanom in nato Palestin-cem. V Perzijo ga je prinesel kralj Gimašid z nekega potovanja, Perziji so ga pa podarili Scavru, zetu rimskega diktatorja Sule (136–78 pred Kristusom).

Vidite, drage gospe, tako so prišli prstani v Evropo. (Gw)

sito omako. Takrat denemo kozico spet v pečnico in pustimo zajca še enkrat prevreti.

Seveda uporabljamo takega zajca, ki je bil že nekaj dni v kvaši.

Nadevane telečje prsi

Velik kos telečjih prsi očistimo vseh kožic, zarezemo v meso globok žakljč in vlagamo vanj fakle nadev:

Za oreh presnega masla spenimo z 1 jajcem in drobno sesekljanim peteršiljem. Potem pridenemo 10 dkg drobtinice, ki smo jih namočili v mrzlem mleku, hkratu pa še nekaj olupljenih in nastrganih mandljev, nekoliko limonovih lupin in ščepec soli. Ko smo prsi s to mešanico nadevali, jih zašijemo in jih pečemo s presnim maslom polivaje z vodo, dokler se ne omechajo in lepo ne zapečejo.

PRIKUHE

Krompirjevi rogljički

6 krompirjev skuhamo, jih olupimo in ohladimo. Potem jih nastrgamo ali pa pretlačimo skozi stiskalico. Tej krompirjevi kaši pridenemo za oreh presnega masla, 1 jajce, sol in toliko moke, da lahko zgnetemo testo. Iz tega testa oblikujemo lepe rogljičke, jih ponakamo v stepenem jajcu, povaljamo v drobtincah in jih spečemo v masti, dokler lepo ne porumene.

Krompirjeve rogljičke serviramo k špinači, ohrovtu in drugim prikuham, prav primerna dodatna jed so pa tudi k pečenkam v omaki.

Sardelna omaka

3 do 4 sardele očistimo vseh koščic in jih sesekljamo skupaj s čebulo in peteršiljem. Potem pripravimo temno prežganje, zdušimo v njem sardele, prilijemo goveje juhe in pretlačimo omako skozi redko sito.

Čmoki s klobasami

3 v kocke narezane žemlje omočimo z mlekom, pridenemo 1 jajce, sol, 2 žlici kisle smetane in potrebno količino moke, potem pa vse skupaj dobro premešamo. Medtem narežemo še 2 žemlji v kocke in popražimo na presnem maslu. Potem sesekljamo košček čebule prav drobno, pridenemo nekoliko sesekljane peteršilja, popražimo oboje s 5 dkg na drobne

kocke zrezane slanine, pridenemo še nasekljano klobaso ali prekajano meso in vse skupaj dodobra prepražimo. Takrat primešamo oprazene žemlje in klobase s čebulo vred pripravljenu žemljevemu testu, dodamo, če je treba, še nekoliko moke, oblikujemo iz te mešanice čmoke in jih kuhamo 10 minut v kropu.

Čmoke zabelimo z vročim presnim maslom.

MOČNATE JEDI

V smetani pečene palačinke

Najprej spečemo palačinke. Potem pripravimo iz ¼ kg svežega sira, presnega masla, 1 rumenjaka, nasekljanih limonovih lupinic in 1 nastrganega grenkega mandlja sirov nadev, ki ga zalijemo s kiso smetano in sladkamo po okusu. Potem pridenemo še 5 dkg opranih in posušenih rozin, na koncu pa še sneg iz 2 beljakov. S tem nadevom namažemo palačinke, jih zvijemo in polagamo v omasleno in z drobtinami potreseno pekačo, zalijemo po vrhu s kiso smetano in jih pečemo v pečnici. Ko smetana rahlo porumeni, potresemo palačinke z vanilijevim sladkorjem in jih vroče serviramo.

Jabolčni rižev narastek

¼ kg riža, ali več, če je treba, poparimo, potem pa vodo odcedimo, zalijemo s ½ l mleka, pridenemo košček presnega masla, sladkorja po okusu, nekoliko soli, potem pa vse skupaj v pečnici prekuhamo, dokler se ne zmehča. Potem riž ohladimo, dodamo 2 do 3 rumenjake, nastrgane limonove lupine in vanilijevega sladkorja in vmešamo na koncu še sneg iz 3 beljakov. Nato vsujemo polovico riža v omasleno pekačo, posujemo z narezanimi jabolki, jih sladkamo, na vrh pa denemo še ostali riž. Preden denemo pekačo v pečnico, potresemo narastek s krhlji presnega masla.

Nasveti za gospodinje

Zasoljene juhe ne zlivaj med pomije, ker ji prav lahko popraviš okus. Nič drugega ni treba, kakor da narežeš vanjo sveže olupljen krompir in ga kuhaš do mehkega. Če krompir ne sodi v juho, ga pač pred serviranjem pobereš iz nje.

Zmerom svež kruh ima tista gospodinja, ki ga hrani v pločevinasti škatli. To seveda še ni dovolj; v škatlo je treba položiti še na majhen krožnik moker volnen klobčič. Dokler je klobčič moker, se tudi kruh ne osuši.

Irhaste čevlje (semiti, antilopi), ki so obtočeni in močno zamazani, očistimo s finim smirkovim papirjem. Da usnja prehuje ne ranimo, moramo rabiti najfinjši smirkov papir (št. 0). Po čiščenju je irhovina videti kakor nova.

Nepremočljivi čevlji. Čevlje napravimo nepremočljive, če jih namažemo s temle mazilom: 10 dkg kostru-novega loja in 10 dkg voska raztopimo v pločevinasti škatlici nad plamenom. V raztopino vlijemo pol žlice parafinovega olja in pustimo, da se ohladi. Nove čevlje moramo večkrat zapored namažati s tem mazilom, že impregnirane pa vselej, kadar smo jih zmočili.

Pomivanje oken. Oken ne smemo pomivati, kadar sije sonce nanje, sicer postane steklo motno in se zdi kakor pooljano. Posebno bleščeče očistimo okna, če jih dobro otreemo z vlažno krpo, ki smo jo pokapali s sokom ¼ limone. Ne pomivajmo oken z milom. Važno je predvsem, da okna do suhega otreemo.

Kanadska olimpijska garda na olimpijadi

Kanadski smučarji na smučskih vajah v Garmischu. Na skrajni levisi kanadski prvak Harry Pangman.

Za človeško življenje

(Nadaljevanje s 4. strani)

mara znamenja podedovane sifilide, sedlast nos ali značilno izobličen zobje. Mož, ki se je pravkar ustopil pred svojo trgovino — ali nima morda pod svojo zlikano obleko, roseole? Tole mlado dekle, ki mu je poslalo topel pogled, ker se ji je zdel bržčas njegov obraz tuj; kdo ve, ali nima majcenega vozlička na dlesnih, pa niti ne ve zanj, in ga bo drevi, v temni veži s poslovnim poljubom prodala svojemu prijatelju, ki jo bo spremil iz kina domov.

Priskutno in nesmiselno, da mora venomer isto premlevali!

Strahovi

Iz nekega kavarniškega okna je strmela vanj neki pediteljni gospod nenavadno bledega obraza. Kdo ve, ali ni zato tako blede, ker mu palida razjeda srce, ker mu je sprhnela odvodnica in so se mu ledvice zgrbančile!

Neka suha temno oblečena ženska je šla s trudnim korakom mimo njega, z mapo pod pazduho, morda na poti k instrukciji. Kristijan je moral na silo misliti, da je morda zato ovenela v staro devico, ker je bil njen mladostni ljubček pretenkoven, da bi jo vzel za ženo, ko se je nalezela sifilide.

Ves zmučen od blodenj se je zatekel v park, ki je bil ob tem času skoraj popolnoma prazen, in se je ves onemogel spustil na klop. Toda ni dolgo trajalo, ko so se mimo njega pripodili igrajoči otroci. Hvala Bogu, ti so bili videti vsaj zdravi in sveži in veseli! Toda žena, ki se je naslonila tam ob ograjo, gledaje malčke — ali ni bil njen pogled hrepeneč pogled jalove ženske? Sam Bog si ga vedi, kolikokrat je prej, v prvih letih svojega zakona, upala, pa so jo zmerom znova razočarala izpovitja in sifilitični splavi? Dokler ni na koncu vdano izprevidela, da je sprilo nevarnosti, ki bi z njo rodovitnost bičala njeno materinsko srečo, prav za prav blagoslov zanjo, da nima otrok.

Trudno je Kristijan pogledal na uro. Kazala je tri četrt na štiri. Čez četrt ure bo že čas obiskov v bolnišnici. Potlej vsaj ne bo več med ljudmi, ki

se smukajo okrog njega in ki jim je vsakomur vtisnjen vprašaj na čelo. Skoraj da bi se bil nasmešnil ob misli, da ga utegne obisk pri Fricu potolažiti, pri bratu, ki ne nosi več vprašaja, zakaj preskušnja njegove krvi je že dala odgovor nanj.

Fricu se spet meša

Frica je dobil v slabi koži. Brezčutnost, ki je Kristijana predpoldne tako skrbela, se je bila zdaj umaknila še tesnobnejši razburljivosti.

Vse pravice slovenskega prevoda pridržane. Ponatis tudi v izviru prepovedan.

Laval obsojen

(Nadaljevanje s 1. strani)

Če bi ga radikalni še dalje podpirali, ne bi imeli pravih gesel za volilno agitacijo, morali bi zoper svoje boljše prepričanje napraviti političen harakiri. Hočeš nočeš so zato morali odpovedati Lavalu zvestost, hočeš nočeš je moral njihov duhovni voditelj Herriot izstopiti iz vlade in sprožiti plaz na Lavalu.

Radikalni se zavedajo svoje moči. Pri volitvah trdno računajo s svojo zmago. Zakaj bi potem drugim puščali vajeti, če jih pa lahko čez tri mesece sami vzamejo v roke?

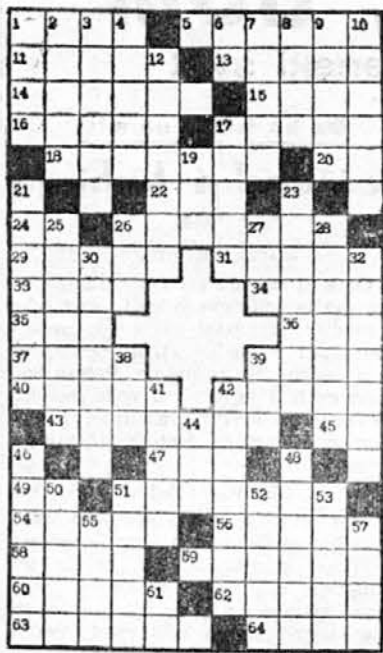
Italijani zmagujejo

General Graziani, poveljnik italijanske južne armade, je te dni sporočil Mussoliniju toli željno pričakovano vest: porazil je sovražnika pri Dolu in prodril več kot 200 km v Abesinijo. Čete rasa Deste so razkrojene, njihova morala je obupna.

Tako je poročal Graziani. Zdi se, da ni mnogo pretrajalo. Vprašanje je le, kako dolgo bodo Italijani mogli prodirati. Južna Abesinija je puščava, brez cest, brez vode, zato je prodiranje na slepo silno nevarno.

V severni Abesiniji ni pomembnih sprememb. Observer

Križanka

Pomen besed:

Vodoravno: 1. zopet, 5. skala, 11. egiptsko in indijsko vodna cvetica, 13. mesto v Abesiniji, 14. mesto v Armeniji, 15. oblika gl. čakati, 16. razrušitev (propast), 17. indijski beraški menih, ki sam sebe muči, 18. lončar, 20. kazalni zaimek, 22. oblika gl. dati, 24. del voza, 26. bogat, 29. pridevnik, ki pove barvo, 31. cvetni prah, 33. del zemlje, obdan od vode, 34. pritok Drine, 35. prog, 36. migljaj, 37. Ober, 39. okence, 40. ukaz, 42. gora na jugoslovansko-albanski meji, 43. češki narodni svetnik, 45. kem. znak za rutenij, 47. domača žival, 49. ital. spolnik, 51. mesto v Savski ban., 54. del roke, 56. vrsta prehlada, 58. rusko mesto ob izlivu Dona, 59. mesto, ki ga je uničil Bog vsled pregreh, 60. napitek, 62. prebivalec Rumunije, 63. provinca Južnoafriške unije, 64. žensko ime.

Navpično: 1. je tisti, ki ne vidi, 2. je tisti, ki jamči, 3. plin, 4. breme, 6. vzklík, 7. mesto ob Zap. Moravi, 8. azijska država, 9. lišp, 10. gora na turško-iranski meji, 12. letovišče in zdravilišče v Gornjem Engadinu (Švi-

H U M O R

Vprašanje

Oče je zabičil svojemu sinčiču, da ga ne sme motiti, kadar ima mnogo dela.

Včeraj je bil oče spet hudo zaposlen. Plaho mu je dejal Marko:

»Očka, ali ti smem brez vprašanja nekaj povedati?«

»Ne smeš! Molči!«

»Očka, da, vprašaj me! Prejle sem videl, kako se je neznan gospod odpejal s tvojim motornim kolesom izpred hiše.«

Ubogi otrok!

Mali Bojan je prišel ves objokan domov. Mati ga je peljala k oknu in ga tolažila:

»Nikar ne joči, otrok moj, bo že boljše! Glej, kako lepo sije sonce, ti se pa cmeriš! Zdaj pa povej, kdo je bil tisti grdi fant, ki te je tako pretepel?«

»Vidiš, tistile, mama... tam na oni strani ceste... tisti z razbitim nosom!«

Če se nepismeni ženijo

Dva prijatelja se srečata na cesti.

»Nu, si se že oženil?«

»Se ne. Kako pa sploh prideš na tako misel?«

»Saj si se nekam resno smukal okoli Brede, ne?«

»Sem! A glej: tisti večer, ko sem jo hotel zasnoviti, mi jame pripovedovati, kako rada ima Prešerna in nekega Gregorčiča, in za nekega skla-

ca), 17. moško ime, 19. šahovski izraz, 21. Koroska, 23. moško ime, 25. letovišče na Braču, 26. peč kruha, 28. časnikar, 30. španski slikar (16. stol.), 32. mesto v Abesiniji, 38. zločin, 39. orožje, 41. voditelj internac. mirovnega urada od l. 1892. (1843—1914), ki je dobil 1902 Nobelovo nagrado, 42. tibetansko sinje jezero, 44. sledi vojni, 46. mesto v Italiji, 48. hipoma, 50. knez, ki je padel v kosovski bitki, 51. geološka formacija, 52. mesto v Lichtensteinu, 53. bajni ustanovitelj Rima, 55. v njej žge ogljar oglje, 57. žensko ime, 61. inicijalki krstnega in rodbinskega imena našega pisatelja.

datelja Wagnerja se je tudi vsa ogrevala. Kaj sem hotel: molčaj sem! Ali naj ji mar razkrivam svoje srce, če ima že kar tri ljubčke?!

Skromna želja

Neki plešast gospod pride v lekarno in reče lekarnarju:

»Bral sem vaše oglase o sredstvu za rast las. Pravite, da plačate tisoč mark tistemu, ki mu vaša voda ne pomaga.«

»Da! Ali naj vam je pripravim stekleničko?«

»Ne! Meni to ne pomaga, zato sem prišel, da mi daste na račun sto mark.«

Golo naključje

Sodnik dami, obtoženi, da je pretepla svojega moža:

»Gospa ste torej zlomili dežnik na hrbtu svojega moža?«

»Da, gospod sodnik, toda to je bilo golo naključje...«

»Zakaj?«

»Ker dežnik že dve leti ni bil v pravilu.«

V restavraciji

Natakar: »Imam telečje možgane, prašičje parklje, kurja jetra in...«

Gost: »Nič ne tožite! Jaz na primer imam glavobol, revmatizem in prazen želodec. Pripovedujte o svojih boleznih drugim, meni pa prinesite porcijo salse!«

Spregledal ga je

»S čim smem gospodu postreči?« vpraša natakar.

»Oh, veste, ne bom mnogo jedel.« zategne gost. »Nekaj prav lahkega bi vzel, veste, zaradi svoje boleznice.«

»O, razumem,« pritrdi natakar in se pomembno nasmešne. »Kaj hočete: danes je povsod trda za denar!«

Se nerodnejša reč

»Včeraj sva se z ženo udarila: našla je v mojem žepu pismo, ki sem ga pozabil oddati na pošto.«

»To še nič ni! Da si videl, kaj je bilo pri meni! Moja žena je namreč našla v žepu pismo, ki sem ga pozabil sežgati!«

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Preklic in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštini nakaznici, po poštini položnici na ček, račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znanih obremen z naročili.

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par, Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

HRANILNE KNJIZICE Mestne v Kranju ali Ljudske v Ljubljani, kupim. Potrebni znesek 10.000—20.000. Ponudbe na upravo tednika pod šifro »Denar takoj«.

Službe

Vsaka beseda 25 par, Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ADVOKATSKA URADNICA, samostojna moč, z ilustro prakso, izborna stenografinja in strojeopiska, zmožna slovenske in arhivirane korespondence, knjigovodstva in vseh drugih pisarniških del, isče primerne službe. Gre tudi v Zagreb ali Beograd. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod »Vestnec«.

17 LETNO DEKLE s 3 razredi meščanske šole gre k otrokom kamorkoli. Nastopi takoj. Naslov pove uprava.

»MLAD CLOVEK« g. K. V., ki je poslal ponudbo iz Sela, se naproga za natančen naslov na upravo »Družinskega tednika« pod »Mlad cloveke«.

PRODAJALKA MEŠANE STROKE, tudi železine, pridna in poštena, isče službo. Gre kamorkoli tudi v pomoč gospodinji. Dopise prosim naupravo pod šifro »Resnost 224«.

16 letna deklica poštenih staršev se želi izučiti šivanja. Gre tudi na delo. Naslov se izve v upravi »Družinskega tednika«.

MLADEGA CLOVEKA s najmanj 4 razredi gimnazije ali podobno usposobljen, ki stopa čele v življenje, ki se ne strahuje nobenega dela in se ne boji nobenih ovir, sprejemno. Ponudbe s kratkim življenjepisom na upravo pod šifro »Mlad cloveke«.

Poceni!! Redka prilika!!
Zimski damski plašči
najboljše izdelave, fine kvalitete pri domači tvrdki
Drago Gorup & Co
Ljubljana, Tyrševa (Dunajska) c. 14

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par, Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ISKREN, PLEMITEN ZNAČAJ. Pismo sprejel. Sporočite pod šifro, koliko ste stari, veliki, kakšnih las, kakšno šolo imate in sploh podrobneje o sebi.

BRAT IN SESTRA, osamljena, zala, črnolasa, isčeta znanja ljubzni, bodočnosti, SOS! Dopise na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »PIK, PIKICA«.

DEKLETA! Zelim ne seznaniti z mlado in simpatično gospodino s srednjekolsko izobrazbo, plemenitega značaja iz boljše rodbine, ki je dobra gospodinja. Ponudbe tudi anonimno na upravo tednika pod šifro »Iskren, plemenit značaj«.

DOPISOVATI ZELIM z inteligentnim gospodom srednjih let. Cenjene ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Kazvedrilos«.

DAMO, tudi ločeno ali dvovo prijetne zunanjosti, dobro srčno, veselo, odkrito srčno, sploh plemenitega značaja, isče zaradi družabnosti osamljen, nezadovoljen, imovit, zdrav, priletni gospod pod pogojem vsestranske diskrecije. Samo resne ponudbe, po možnosti s sliko, ki se pod častno besedo vrne, na oglasni oddelček pod »Sreča trajnega prijateljstva«.

FEST FANT GORENJO, profesionalist s stvarno eksistenco, želi poznanstva z boljše samostojno življo, staro do 25 let. Anonimno v koš, le resne dopise na upravo »Družinskega tednika« pod značko »Za res ali pa nič«.

DVE OSAMLJENI BLONDINKI, stari 20 let, želita znanja z dvema intelligentoma visoke postave. Pod šifro »Mladostni sen«.

MLADO UČITELJICO, značajno, priklupno zunanjosti in plemenitih čustev, staro 22 do 25 let, dobro vzgojeno, želi spoznati intelligent, dobro na upravo »Družinskega tednika« pod značko »Samo z dežele«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par, Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljšo in najzanesljivejšo sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zamarni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom Din 30—. Naroča se pri: Nobillor-parfumeriji, Zagreb, Illica 34.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajemena. I garnitura z navodilom stane Din 30—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobillor, Zagreb, Illica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahore« i steklenica z natančnim navodilom stane Din 40—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobillor, Zagreb, Illica 34.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepriči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. I steklenica z navodilom stane Din 40—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobillor, Zagreb, Illica 34.

Katera vam najbolj ugaja?

Sami morate priznati, da so vse tri dame, ki jih vidite na tej sliki, prav zale in prikupne. Tudi zelo lepo in okusno so oblečene. Mogoče da ravno katera od njih v svoji osamljenosti išče svojega življenjskega tovariša? Išče, išče, pa ne najde.

In morda živi nekeje na drugem koncu Slovenije tudi kateri simpatičen in zastaven fant, ki prav tako išče in išče, a ne najde.

Kaj bi kazalo storiti v tej zadregi? Kako naj združimo ta dva cloveka, ki nemara baš drug drugega iščeta?

Lahka stvar! Z malim oglasom v »Družinskem tedniku«!

»Družinski tednik« se tiska v veliki nakladi. Dobite ga skoraj v vsaki hiši; zanj je skoraj vsak Slovenec. List, ki je tako zelo razširjen in ki ga ljudje tako radi čitajo, ima tudi dobre uspehe s svojimi oglasi. Zelo veliko ljudi bo te oglase prečitalo. In med njimi bo gotovo tudi tisti, ki bo za Vas. Zato si dobro zapomnite:

če želite kaj kupiti, če želite kaj prodati, če se hočete s kom seznaniti ali celo poročiti — tedaj oglašujte v malem oglasniku »Družinskega tednika«!

Naročite še danes mali oglas v »Družinskem tedniku«! Naročite dve ali tri objave! Cene oglasov v prvem stolpcu.

NAŠE CENE SO ZMERNE IN ČASU PRIMERNE!

Za mal' d'narja dost' muzke!

Plošče - gramofone izposojamo, zamenjavamo, prodajamo in kupujemo
„ELEKTROTON“
d. z o. z.
pasaja nebotičnika

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s
KURIVOM pri tvrdki
RUDOLF VELEPIČ
trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jerneja cesta 25
TELEFON 2708
Prvi poskus
stalni odjem!

Poravnajte naročnino!

Vsega v izobilju za malo denarja v veliki izbiri zimskih sukenj, hubertusov, pumparic, perila itd. pri
PRESKERJU, Ljubljana
Sv. Petra cesta 14

Vsaka dama

ima drugačno postavbo, zato si mora naročiti steznik in nedrček po meri pri I. Salaj
salon za steznike in nedrčke
Ljubljana, Tyrševa 1a/III (dvigalo ves dan na razpolago)

ZELIM SE POROČITI s premožno gospodino, podjetno in delavno. Star sem 30 let, simpatičen, dobro situiran, zelo podjeten, trezen, sin obrtnika in gostilničarja. Resne ponudbe na upravo pod »Zelim sreče v bodočnosti«.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

DVOBOJNO STANOVANJE z veliko kuhinjo, po možnosti s kopalnico in majhno poskico sobo, isče za 1. marec točno plačujoča stranka. Ponudbe pod »Sest stov«.

SOBO s kurjavo in razsvetljavo kakor tudi s pranjem perila isče v Ljubljani mlada gospodinja. Ponudbe na upravo pod šifro »Ne daleč od centra«.

Prodaj

Vsaka beseda 25 ali 50 par, Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

OTROŠKI VOZIČKI, posteljice, mizice, ograje, trčiljki itd. solidno izdelano in poceni pri S. Rebolj & drug, Ljubljana, Gosposvetska cesta 13, Kolizej.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi vi, če naročite prvovrstno turo budilko s sliko prečudne Marije z Brezij. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lepa, da bi se zato ne smela tako ura manjkati v prav nobeni hiši. Še posebna privlačnost je Marija, ki gleda izra Goré na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107—, Din 95— in Din 87—. Naročite po dopisnici z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzetju. Se priporoča Zdravko Rant, urar, Jesenice-Fužine.

»MERKUR«, VELETRGOVINA PAPIRJA, pisarniških in šolskih potrebščin. Lastna nalaga b o z i c n i h razglednic, a tudi ostale kvasnostne papirnatne serviljete, krep-papir, svileni papir in ostale papirnatne izdelke, ki spadajo v to stroko, imam na skladišču. Cene in pogoj povoljni. Vladimir Jagarič, Zagreb, Jelencjev trg 15, telefon 81-94.

PRVOSTRNI PREMOČ poceni in hitro dostavlja na dom priznana trgovina s kurivom Vrhunc Ivanka, Ljubljana, Bohoričeva c. 25.

MAKULATURNI PAPIR na prodaj. Vpraša se v upravi »Družinskega tednika«.

NE RAZMETAVAJTE DENARJA
Kupujte pri nas
Otomane od Din 410—
Couch sofe od Din 1200—
spalni couch od Din 1700—
afrik modroci od Din 210—

TAPETNIŠTVO
ZAKRAJŠEK, Ljubljana, Poljanska cesta 17.
IZREDNA PRILIKA. Visoko pritično družinsko hišo v Stenjevju pri Zagrebu, tik železniške postaje prodam za samo 80.000 Din. 3 sobe, pritlikline, vrt. Ponudbe Zdunič, Račkoga ul. 5, Zagreb.

PROdam rentabilno hišo na Glincah v bližini tramvaja. Ponudbe pod »Lepa lega« na upravo.